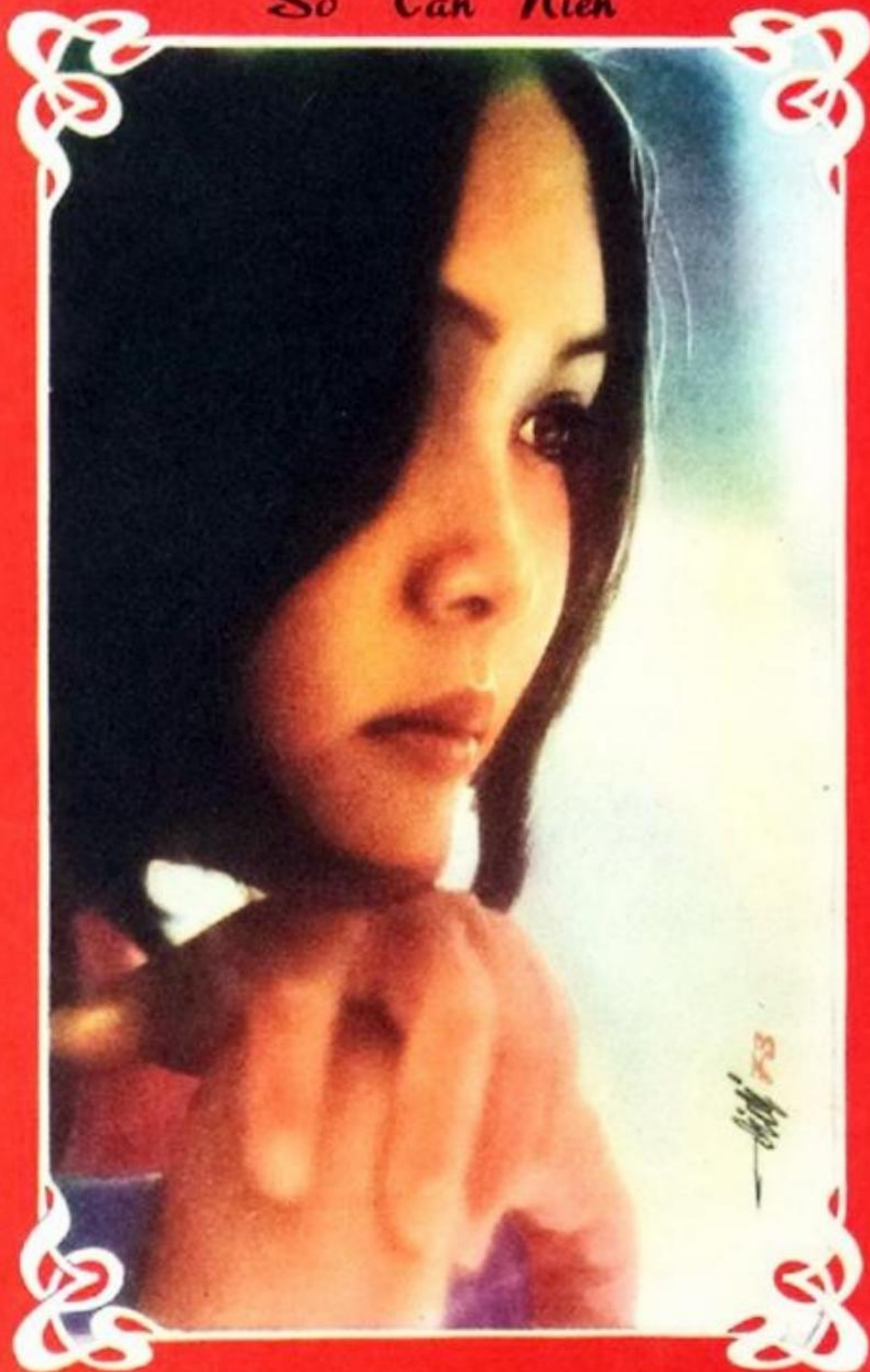

TUỔI H A

Số Tân Niên

Chị 73

219

TUỔI HOA

BẢN NGUYỆT-SAN GIAO-DỤC VÀ GIẢI-TRÍ THANH-THiếu-NHI

Trang số này

TUỔI HOA	3	Lá thư tòa soạn.
NGUYỄN VĂN NGHỆ	5	Chỉ là tưởng tượng.
Mt. HOA	15	Tim hồng.
T.Th	21	Hoàng Sa, xưa và nay.
HỒNG HẠNH	24	Trang tóc dài : Bệnh gãy.
MINH TRÂN	28	Tính nhảm diện tử.
ĐẦU BÒ	33	Dzic Dzắc.
MINH QUÂN	34	Khi ông cậu quý bị đắm tàu (truyện dài).
NGUYỄN THÁI HẢI	41	Khu vườn hạnh phúc.
	48	Bạn đọc và tuổi hoa
	51	Tin tức Tuổi Hoa

Thơ : NHÃ ĐẢO. NGUYỄN LY. THƯ H. LÊ NGUYỄN
MAI TRẮNG. TẠ NGHI LỄ. NGỌC THÙY KHANH.
ĐỖ THỊ HỒNG LIÊN.

Bìa và minh họa : VI VI.

NĂM THỨ XIII • BỘ MỚI • SỐ 219 • Ngày 15-02-1974

Chủ nhiệm ;
CHÂN TÍN

Thư ký Tòa soạn :
HÀ TĨNH

Quản lý :
VÕ VĂN HỮU

Tòa soạn : 38, Kỳ Đồng — Sài-Gòn 3. Điện - thoại 99.034

Thân gửi bạn đọc,

Với số 219 này, TUỔI HOA đã bước vào năm hoạt động thứ mười ba được 3 số. Nhân dịp tân niên và nhắc lại vài con số khiêm nhường, TUỔI HOA xin được gửi tới toàn thể bạn đọc một lời biết ơn, đã tin yêu theo dõi TUỔI HOA đến ngày hôm nay.

Trên số đầu tháng Bảy năm ngoái, TUỔI HOA đã có dịp trình bày cùng bạn những thử thách mà TUỔI HOA đang phải chịu đựng. Những tương khó khăn đó sẽ lần hồi được cải thiện, nhưng từ đó đến nay tình trạng càng bi đát hơn lên. Giấy báo ngày càng tăng giá và khan hiếm. Trước tình trạng này các nhật báo đã quyết định rút xuống còn 4 trang; các báo định kỳ cũng được khuyến cáo rút bớt số trang hay giảm bớt số kỳ xuất bản.

Riêng TUỔI HOA đã chịu đựng đến mức tột cùng suốt 6 tháng cuối năm để giữ nguyên giá bán cho đến khi bạn đọc ăn tết xong. Hôm nay, sau khi mở xẻ, cân nhắc từng giải pháp một, để có thể tiếp tục sống còn và để phù hợp với hiện trạng giấy báo, TUỔI HOA bắt buộc phải tăng giá bán từ 60 đ. lên 80 đ. một số. Với giải pháp này, may ra, TUỔI HOA có thể 'huề sở hụi' trong thời buổi khó khăn này.

TUỔI HOA chân thành tin tưởng sự thông cảm sâu xa của Bạn đọc trước hiện tình bi đát của báo chí, đặc biệt là báo dành cho thiếu nhi, và sẵn sàng tiếp tục dành cho TUỔI HOA sự ủng hộ quý báu như xưa nay.

Đối với các độc giả dài hạn, vì cước phí bưu chính đồng thời cũng đã gia tăng, xin quý vị vui lòng điều chỉnh theo giá biểu mới ghi trên. Ty Quản Lý sẽ gửi thư báo đến quý vị khi sắp hết hạn theo giá mới.

Chân thành cảm ơn Bạn đọc.

TUỔI HOA

NHÃ ĐẢO

KHAI TỬ CHO SÁU THÁNG ĐẦU NĂM

Tháng giêng

Bước sang đường nắng vừa lên
Phố chưa khai băng, còn then đỏ cài
Thoáng sương còn lấp lánh mai
Mười phương đem gió về thay cho mùa

Tháng hai

Hương trầm ngút tỏa cổ lầu
Phay phay muối khói trầm tư ngậm ngùi
Cành đào hoen nắng xuân tươi
Hồn mùa xanh có rong chơi một mình ?

Tháng ba

Vàng lên thắm ngọn trúc xinh
Tháng ba về với thanh minh tiết buồn
Én xa rời bỏ mùa xuân
Giấu đôi tiếng hát bên đường cỏ non

Tháng tư... lối cỏ héo hon

Mưa mùa chùng đã khóc mòn nắng hanh

Tháng năm... chờ tiếng hoàng oanh

Vẽ trong tờ cánh lá xanh trái mùa

Tháng sáu... mưa muộn mưa thừa

Tiến ta đi đề cho vừa lòng nhau...

— Cho Bông Búp (Tới)

— Tặng Thủy, Châu, hai em tôi

NGỌN đèn măng-xong treo cao giữa phòng khá h. rọi sáng khắp rọi vật trong phòng.

Ông nội vận quốc phục đen, ngồi p bằng trên bộ ván gỗ mun, kê bên hông phải. Trước mặt ông, hai tờ giấy hồng đơn khổ hẹp, song song trải dài như đôi liễn. Nghiền mực tàu mài sẵn, ngọn bút lông gác ngang, bình trà, tách trà bốc khói, với bấy nhiêu thứ, ông nội sửa soạn viết câu đối Tết.

Phương ngồi gần bên đèn mài mực và thỉnh thoảng châm trà cho ông nội. Tôn trọng sự trầm tư tìm hứng của ông, anh lặng lẽ theo dõi.

Gian phòng rộng chỉ có hai ông cháu, hơi trống trải. Nhưng sự bày biện đầy vẻ Tết nhất tạo phần vui mắt nhiều. Nhất là ở cái tủ thờ kê sát giữa bức vách trong: Tủ xưa, nước gỗ đen bóng, xà cừ trạm trổ ánh lên đủ màu. Trên tủ, một bộ lư hương đặt ngay chính giữa, hai chân đèn đối xứng hai bên, đồng đỏ được chùi bóng lộn. Phía trong, cạnh

hai bức ảnh bán thân của ông cố bà cố, một cặp đĩa sứ trái nào cũng to bằng cái vô bình. Một cái đĩa bàn chất vun những cam quýt, điểm thêm những quả sung xanh, loại trái chưng lấy tía cầu may cho năm mới. Tấm bài vị treo ở trong cùng, đã được ông nội thay mới từ hôm qua, nền vải đỏ, các chữ Hán đen đậm nét nổi bật, được vẽ thân bí trang trọng. Sự trang trọng như được tăng thêm qua làn khói nhang bay tỏa từ mấy cây nhang trầm cắm ở bát nhang đèn gần bộ lư hương, mùi nhang thơm thoang thoang khắp phòng.

Phía trước tủ thờ, giữa mặt bàn tròn trong bộ bàn ghế tiếp khách, một cái lục bình to, cắm một nhánh mai già. Nhượng cảnh mai khẳng khiu đơm đầy những hoa vàng cánh mỏng. Dưới chân lục bình, sắp sẵn mấy bộ đồ trà; mấy quả bánh mứt, sửa soạn đón khách viếng nhà trong mấy ngày Xuân...

Sau một lúc nghiền ngẫm, ông nội sửa lại gọng kính, hớp một

ngụm trà, đưa tay cầm lấy bút lông, chấm mực...

Bỗng có tiếng gõ cửa. Ông nội ngẩng lên:

— Có khách nào kìa Phương, ra mở cửa coi con!

Phương vâng theo. Cửa mở, một cụ già khệnh đóng áo dài đen, xách gậy tre bước vào, nhận ra ông Sáu Hòa ở xóm trên anh cúi chào kính cẩn:

— Thưa ông Sáu!

Ông cười ha hả:

— Đêm Xuân, sao không đề hương Xuân trà vào nội thất, lại then cài cửa đóng như vậy?

Ông nội buông bút bước xuống bộ ván:

— Ủa anh Sáu! Anh đi đâu khuya khoắt vậy?

Ông khách lại cười, giọng cười khàn khàn, nhưng bộc lộ đầy sự vui vẻ cởi mở:

— Thì lại thăm anh, rủ anh du Xuân.

— Du xuân giữa đêm giao thừa?

— Chớ sao! Anh coi, nhà tôi ở cách đây trên hai cây số. Tôi bắt đầu rời nhà mình vào lúc xế chiều, đề đi tới nhà này nhà kia thăm bà con quen biết. Đi một lúc trời đã tối mịt, tôi cứ tiếp tục đi

— Sao anh không đợi sáng hăy

đi? Ai lại xuất hành giữa đêm hôm như vậy?

— Ô, lúc này phải đi giữa đêm hôm mới tận hưởng được cái vui cái thú của một mùa xuân thanh bình thật sự. Trời lạnh thì choàng thêm áo ấm, trời tối thì đốt đuốc soi đường. Nhưng dù có bỏ áo khoác ngoài, dụi tắt đuốc đi, tôi cũng thấy trong lòng ấm áp, trước mặt sáng như ban ngày... Chống cây gậy tre dò bước một mình, nhưng tôi đâu có thấy lẻ loi anh! Tôi lắng tai nghe tiếng pháo nổ đì đẹt đây đó, tiếng trẻ reo cười giòn tan. Tôi để ý nhìn từng ánh đèn ánh lửa thấp sáng trong từng mái nhà thấp thoáng xa gần. Tôi hình dung được những gương mặt hoan hỉ, những cảnh vui và sum họp...

Phương mỉm cười, ông cụ nói nhiều chắc đã có hơi men.

Kéo một chiếc ghế, ông nội mời:

— Ngồi nghỉ đi anh Sáu! Tôi hiểu ý ông bạn già của tôi rồi!... Anh có lý lắm! Mấy năm loạn lạc mình có bao giờ dám đi đâu giữa đêm hôm. Đêm tối hồi đó là thế giới của hung hiểm, chết chóc. Nó xua mọi người vào hốc nhà, hốc hầm trú chật hẹp. Nó không cho mình có được một giấc ngủ thẳng thớm yên tâm. Nhất là những miệt như ở đây...

Bây giờ, bình yên rồi, đêm cũng như ngày, ở trong nhà cũng như

ở ngoài đường, ở khắp cả mọi nơi, không có gì cấm cản bước chân của mình hết! Mình phải đi, đi giữa đêm hôm để vui sướng nhận rõ điều đó phải hôn anh Sáu?

Ông Sáu Hòa :

— Đúng rồi, ý tôi là vậy !

Ngồi đối diện bạn, ông nội hỏi :

— Từ chiều tới giờ anh đã ghé qua nhà những ai ?

Ông Sáu Hòa gõ tay xuống bàn :

— Anh Tư Tài nè, chú Bảy Thái nè, anh Chín Quốc nè, và bây giờ, anh !... Ôi, thật là cảm động đến chảy nước mắt ! Tôi không dè còn được có ngày gặp lại đám bạn già mình, tay bắt mặt mừng, ở giữa chốn làng mạc thân yêu cũ ! Bao nhiêu năm chạy tản cư, mỗi người một nẻo, tôi cứ tưởng đến giờ nhắm mắt cũng không sao được nhìn thấy lại quê xưa, nói gì bạn bè. Ngờ đâu !... Ôi, tôi mãn nguyện lắm rồi !

Ông nội :

— Tôi chưa kịp viếng hết bà con quen biết. Nhưng tôi đã bỏ trốn mấy ngày qua để đi thăm lại mồ mã ông bà, thăm lại từng ngôi miếu, kiến chùa, đình làng, bờ tre, bến nước... Bất gặp còn sót được chừng bao cảnh vật xưa cũ quen thân, là tôi mừng vui chừng bấy nhiêu phần !

Phương rót trà mời hai ông cụ.

Ông Sáu Hòa xua tay :

— Thôi, trà nước gì ! Ông tính lại rủ ông nội cháu qua nhà ông Năm An chơi liền bây giờ đây... À, anh Ba, anh với cháu nhỏ đang làm gì đó ?

Ông nội :

— Tôi đang sửa soạn viết câu đối Tết, mới nghĩ được một vế chưa kịp viết thì anh tới. À, hay sẵn có anh, anh cho vế đối thứ hai đi ?

— Vế của anh thế nào ?

— Tạm tạm thôi, tôi đọc anh nghe thử, chỗ nào không ổn anh sửa giúp cho nghe !

Nói đoạn, hớp một ngụm trà, ông nội nhìn cảnh mai trước mặt, ngâm nga :

— An lạc xuân lai hồi cổ thổ.

Ông Sáu Hòa :

— Hay lắm, hợp lắm ! Bây giờ anh cứ viết vế đó ra đi, trong khi ấy tôi rán nặn óc nghĩ vế đối lại.

Ông nội vui vẻ trở lại chỗ bày giấy bút, cầm bút lông chấm mực, hươi tay viết một hơi bảy chữ nhỏ sắp dài trên một tờ giấy hồng đơn. Nét chữ có chỗ mạnh và thẳng như một tia pháo vạch, có chỗ mềm mại là lướt phur ngọn cỏ đầu Xuân.

Ông Sáu Hòa đến bên đứng xem. Ông vừa đọc từng chữ trong vế đối của bạn vừa ngâm nghĩ. Khi ông nội vừa viết xong chữ cuối, ông cũng vừa đập tay reo :

— À, được rồi, nhưng không hay lắm. Đầu nà...

An lạc xuân lai hồi cổ thồ...

Thái bình Đông môn hội tân trang... Được hôn anh Ba?

Ông nội tươi cười:

— Hay! Đối chan chát như vậy còn đòi gì nữa? Rồi, vẽ đối của anh anh viết giùm đi!

Ông Sáu Hòa làm theo lời. Hai câu đối mới viết xong, hai cụ già giờ trước đèn ngăm ngăm, ngăm nga, cười nói rất vui vẻ.

Đoạn, ông nội bảo Phương:

— Đến giờ giao thừa, con lấy dán hai câu đối này lên hai cây cột trước cửa nhà nghe! Bây giờ ông nội theo ông Sáu lại đặng ông Năm chơi, không chừng ở suốt tới sáng mới về.

Phương:

— Hay ông nội mời ông Sáu ở lại nhà mình chơi mai hãy đi. Đi suốt đêm mệt lắm ông nội.

Ông Sáu Hòa:

— Cháu đừng lo, hai ông không mệt đâu! Suốt bao nhiêu năm dài các ông của cháu đêm đêm cứ cố dỗ giấc ngủ, và nhiều khi muốn ngủ luôn không bao giờ dậy, đề quên đi, lánh đi cái cõi nhân gian khổ đau vì chém giết. Bây giờ thì các ông của cháu phải thức, thức để hưởng trọn từng khoảng ngày giờ yên vui thật sự trong số tuổi về chiều, hiền hôn!... Thôi, đi anh Ba!

— Ừ đi! Cây đuốc của anh dựng đó hả, đốt lên!

Trước khi theo chân bạn, ông nội còn quay bảo Phương:

— Nói bà nội mày, tao đi thưởng xuân nghe !

Phương đứng nơi ngạch cửa nhìn theo dáng hai cụ già, người cầm đuốc, người chống gậy dắt tay nhau lần ra ngõ. Ánh lửa bập bùng reo vui trên đầu ngọn đuốc. Tiếng cười nói của hai ông cụ cũng thật vui. Tự nhiên Phương muốn chạy theo, hoặc hét lớn lên, bộc lộ niềm vui cũng đang rào rạt trong lòng mình.

Đây đúng là một mùa xuân yên bình thật sự. Chiến tranh, hận thù giết chóc là những gì đã xa rồi không ai buồn nhắc tới. Tình người như đã lên ngôi. Người ta đến với nhau bằng nụ cười vui tươi cởi mở, bằng ánh mắt thân ái rạng ngời. Không có biên giới phân chia. Không có đây là bạn, đây là thù. Tất cả đều là anh em, sống với nhau bằng sự nhân nhượng, chia sẻ. Chưa bao giờ cái nghĩa đồng bào thấm thiết như vậy. Chuyện tích xưa « trăm trứng trăm con » người ta đọc lên với cả ý tự hào...

Có tiếng reo cười vang từ nhà dưới, Phương khép cửa bước xuống. Dưới này đông người và vui vầy hơn. Một nồi bánh thật to đặt trên cái bếp nhóm tạm ngay dưới nền giữa nhà bếp. Lửa cháy đỏ ngọ, liếm quanh nồi trông thật ấm áp. Lửa bếp, thêm ánh đèn dầu đặt ở chiếc bàn vuông, rọi lên mặt mọi người chập chờn, không rõ.

Nhưng những nét nhìn thấy là những nét vui vẻ chan hòa.

Bà nội ngồi trên vạt tre ngoáy trầu cồm cộp. Mái tóc bạc phơ, coi nội già nhiều. Nhưng nụ cười mãn nguyện nở trên môi làm nội như khỏe hẳn lại. Lúc trước nội hay khóc, chiều chiều thắp hương khấn nguyện đất trời cho đất nước sớm thái bình, khấn nguyện Ông Bà phù hộ cho đứa con trai vì chiến cuộc mãi miết phương xa. Trời Đất, Ông Bà đã chiều lòng nội !

Ba ngồi đông dựa trên vông gần đó, bé Châu, bé Hải chen nhau nép vào lòng. Bao nhiêu năm ra đi làm kẻ chinh nhân, gió sương lửa đạn làm ba có vẻ dạn dày. Chợt bình yên, buông súng thép trở về chốn cũ nhà xưa, người thân đủ mặt quây quần, hẳn ba vui sướng lắm !

Má và Thủy đang lảng xảng vừa chụm lửa nồi bánh, vừa sắp xếp lại mấy quả mứt. Đố ai tìm thấy nét ủ dột ngày nào trên gương mặt má ! Má hoàn toàn tươi tỉnh, trông trẻ hẳn lên.

Nhỏ Thủy thì thêm liến thoắng. Vừa cười nói, cô bé vừa bốc kẹo mứt nhai luôn miệng.

Lúc Phương xuống, mọi người đang bàn chuyện đi xông đất nhà bà con ngày mai. Vừa thấy mặt anh, Thủy hỏi :

— À, phần anh Phương, mai tính lại nhà ai trước hết ? Chắc nhà chị Dung chứ gì ? Hi hi !...

Phương chưa kịp đáp, bé Châu vọt miệng bảo:

— Chị khỏi nói, anh đâu có đợi tới ngày mai. Hồi chiều này anh đã rủ em qua chị Dung chơi rồi!

— Vậy hả!

— Qua bên có chuyện tức cười lắm chị ơi!

— Chuyện gì?

— Cho em một miếng mứt cà đi em kể cho nghe!

— Con nhỏ này thiệt!... Đây nè, kể đi!

Tiếp lấy miếng mứt đỏ hồng mướt đường, Châu bỏ vào miệng nhai ngon lành. Thũy giục:

— Kể mau đi!

Châu:

— Đờ em ăn xong đã chứ! Cha chả, mứt chị Thủy làm ngon ghê ta!

Ăn xong, cô bé lại quay sang Phương:

— Anh Phương muốn em giấu chuyện này thì kiếm cho em một cái bánh gì đi!

Thủy la:

— Coa khỉ! Láu lỉnh vừa vừa thôi chứ!

Phương nhún vai:

— Đứa nào muốn kể gì thì cứ kể cho mỗi miệng đi, anh có sợ đâu mà phải lo lốt!

Châu cười:

— Vậy em kể ra rồi đừng có cú đầu ghen!... Chị Thủy biết hơ,

trong khi tiếp chuyện với anh Phương, chị Dung mới cầm một miếng bánh phồng đang dãi anh ăn, dõ anh vậy chứ bánh làm bằng gì? Chỉ bảo, nếu anh đáp đúng sẽ đem dãi thêm ngay một món đặc biệt khác chưa từng thấy. Câu dõ dễ ợt, vì thứ bánh phồng này ở nhà má có làm. Anh Phương thân mến của tụi mình bèn cười toe toét, bảo ngay:

— Bánh phồng làm bằng nếp có trộn măng cầu xiêm chứ gì!

Chị Dung khen:

— Hay quá ta!

Khen xong, chỉ bắt qua chuyện khác, như quên khuấy lời hứa sẽ có quà thưởng. Anh Phương đâu chịu bỏ qua. Anh giục:

— Người ta nói trúng, bữa đem dãi một món đặc biệt, sao làm thình lờn vậy?

Chị Dung cười:

— Làm gì gấp vậy? Được rồi, để người ta đem ra, đợi một chút nghe!

Nói rồi chỉ bước vô trong, lục đục một lúc bưng ra một cái đĩa kiêu, trên đây kín một cái chén kiêu. Chỉ làm ra vẻ trịnh trọng:

— Mời thí sinh trúng giải nhận quà, và dùng ngay kẹo mứt ngon!

Anh Phương mừng húm dõ lấy, và từ từ giở chén ra: Anh bật ngửa, em ngồi gần đó thấy món quà trong đĩa cũng bật ngửa và cười muốn bẻ bụng! Ha ha!...

Thủy:

— Món gì vậy?

— Một cục thịt kho to tướng!

Thủy cười ngất. Bà nội, ba má và bé Hải nghe chuyện cũng cười. Phương đành... cười theo. xong, anh bảo:

— Còn lâu bánh mới chín, mới tới giao thừa, Châu, Hải, kéo ra sân chơi trốn kiếm nè!

Thủy:

— Mọc ời! Anh thử rờ cảm coi có mấy sợi râu rồi?

Phương rờ cảm rồi hóm hỉnh:

— 35 sợi! Than ôi, ta đã già, tuổi thơ đã bỏ ta đi mất! Ô, nhưng già thì già, ai cấm cản anh Phương của mấy nhỏ chơi trò con nít! Thủy nè, tuổi nhỏ của mình hoàn toàn nằm trong thời loạn lạc. Giặc già đã làm thời thơ ấu của mình mất mát nhiều. Hồi bằng tuổi con Châu, thằng Hải, mình có được hồn nhiên, bình yên đùa giỡn đâu? Nhất là đùa giỡn ngoài vườn giữa đêm tối, dù là vườn mình đất mình. Bây giờ mình thử sống bù lại cái thời con nít, cứ chơi trò con nít, hoặc bày cho đám em hưởng trọn cái thú con nít, được chứ!... Thôi đi, Châu, Hải! Nhỏ Thủy muốn dự thì tháp tùng.

Thủy:

— Thôi, em sợ ma lắm!

Phương:

— Bậy nữa! Sao lại sợ ma? Nhỏ Thủy thử nghĩ coi, những hồn ma hôm nay có phải phần đông là những người gục ngã hôm qua vì chiến cuộc. Mình là những người may mắn sống sót, để bây giờ trọn hưởng cách thái bình. Tại sao mình không nghĩ đến họ, lại sợ họ. Nhỏ Thủy không nhớ đến nhỏ Hoa sao?

Hoa là em kế của Phương, chị của Thủy. Hoa đã chết cách nay một năm vì đạn lạc. Nghe Phương nhắc đến Hoa, mọi người đều ngậm ngùi. Ba chép miệng:

— Tội nghiệp, lúc chôn cất con Hoa, ba cũng không về được!

Hải kéo Châu rời vòng:

— Chị Thủy không đi thì thôi, hơi đau rủ chỉ! Anh Phương, hai đứa em theo anh liền!

Cậu bé vừa dứt lời chợt có tiếng gõ cửa trên nhà trên. Phương bảo:

— Khoan, để coi khách nào tới nữa!

Anh trở lên mở cửa nhà trước. Một cô con gái mặc áo bà ba trắng, tóc buông xỏa ngang vai, dáng dấp rất quen, đứng đợi trước cửa. Trong phòng đèn sáng, bên ngoài tối mờ mờ, nên Phương phải cố nhìn một lúc mới thấy rõ mặt cô khách nọ. Vụt anh rùng mình, rợn tóc gáy:

— Cô... cô...

*Bạn có từng thấy con bò nằm nhor trên nệm
cổ? Sao ta thấy nó dạy cho ta sự trầm ngâm và
điềm đạm.*

GUYTIENSE

Thấy anh lấp bắp hỏi không ra
câu, cô gái nheo miệng cười.
Nụ cười làm Phương kinh hãi
hơn.

— Không thề làm được!

Với ý nghĩ thoáng qua óc đó,
anh vụt bỏ chạy xuống nhà dưới.

— Ai vậy Phương?

— Cái gì vậy Phương?

Đáp lời bà nội và ba, Phương
bật thốt với giọng sợ hãi:

— Ma!

Thủy cười:

— Cha, nghe người ta nói người
ta sợ ma rồi hù chơi hả?

Phương:

— Anh không nói giỡn đâu!

Châu:

— Không nói giỡn mà điều nói
chơi hả anh Hai? Đâu đề em ra
coi mặt ma thử coi, hồi nào tới
giờ chưa thấy!

Dứt lời, Châu bước ra phía trước.
Không lâu, cô bé cũng chạy ngược
trở xuống, sợ thất thần:

— Ma! Ma thiệt ba ơi, má ơi!

Thình lình, Phương trở tay về
phía cửa thông với nhà trên:

— Nó đuổi theo xuống kia!

Chợt:

— Xoảng!

Cả gian nhà dưới vụt tối sập.
Bà nội vừa hươi tay che mắt nhìn
theo tay Phương, lơ chạm phải cây
đèn dầu. Ống khói văng đi, ngọn lửa
tắt phụp. Bếp lửa nấu bánh bấy giờ
như cũng đồng tình, lụn đi vì cháy
hết củi.

Trong bóng tối mờ mờ, cái bóng
trắng từ nhà trên đang chậm chạp
bước xuống. Hải lại thét lên:

— Ghê quá! Ma!

Cậu bé nhảy lại ôm lấy cổ ba,
Châu nhào theo. Thủy thì đeo chặt
má... Phương mất cả gan lì,
quên hết mấy lời nói phải lẽ, gan
góc của mình lúc này.

Ba lớn tiếng bảo:

— Ma cái gì?

Hướng về phía bóng trắng, ba nạt:

— Đứa nào đó, đứng lại!

Bóng trắng văng theo, dừng lại
cạnh một gốc cột, cất giọng run run
ngập ngừng:

— Ba!... má!... bà nội!...

Bà nội hỏi lại:

— Đứa nào đó, đừng có giả ma cô nhát mấy đứa em, tao đập chết nghe!

Bóng trắng:

— Bà nội... Con là con Hoa mà bà nội!

Câu trả lời làm bọn Phương thêm rợn người. Hoa? Hồn ma của Hoa hiện về?

Má đã kịp châm lại đèn, đốt lại bếp lửa. Gian nhà lại sáng lên, và mọi người nhìn thấy nơi gốc cột kia rõ ràng một cô con gái. Nhưng càng thấy rõ, mọi người càng lạ lùng. Bà nội:

— Sao tao thấy con nhỏ này giống hệt con Hoa bây! Hồng lẽ ma thiệt?

Cô gái rưng rưng nước mắt:

— Không phải ma cô chi hết nội! Con còn sống, con là con Hoa, cháu nội của nội đây mà!

Không khí đã bớt phần kinh dị, nhờ ánh sáng, nhờ sự đối đáp, và nhờ dáng điệu cô gái rõ vẻ người thật. Nhưng sự kinh dị bớt đi, thì sự kỳ lạ dồi lại, khiến mọi người không kém phần thắc mắc hoang mang.

Ba rút tay ra khỏi Châu và Hải, tiến lại gần:

— Hoa, cháu là... con là Hoa?

Bất chợt:

— Phải rồi, nó là con Hoa, anh không nhận ra sao anh Tư?

Một giọng đàn bà vang lên, một người từ nhà trên bước xuống. Phương và các em buột miệng kêu:

— Dì Năm!

Dì Năm là dì ruột của bọn Phương. Dì bước lại vỗ vai cô gái lạ lùng nọ:

— Đã bảo đề dì dặt vào, nóng nẩy tới trước làm chi cho bà nội, ba má và mấy em cháu tưởng lầm!

Má lên tiếng:

— Dì Năm, dì nói rõ giùm tôi coi! Con Hoa sao còn sống? Còn con Hoa nào tôi đã chôn cất nó ngoài kia?

Dì Năm cười:

— Chị riết rồi con mình cũng không nhớ! Anh chị đâu phải chỉ có một con Hoa. Hồi trước chị sanh đôi hai đứa con gái, một đứa đặt tên Tuyết Hoa, một đứa đặt tên Hồng Hoa. Con này là Hồng Hoa chứ đâu phải con Tuyết Hoa đã chết!

Cả bà nội, ba và má đồng reo lên:

— A!

— Ủa!

— Trời, Hồng Hoa!

Phương xen hỏi:

— Nhưng em Hồng Hoa bị thất lạc mất tích hồi nó còn mới biết đi, trong một cơn chạy loạn mà!

Dì Năm :

— Ừ, thì dì có bảo khác đâu? Cháu không rõ, nguyên hồi đó có người bắt gặp em cháu, đem về nuôi nấng đến ngày nay. Trong lúc giặc già, gia đình cháu cũng như hầu hết mọi người trong làng bỏ nhà bỏ cửa lánh đi phương khác làm ăn. Người ta khó tìm biết gốc gác em của cháu để giao hoàn. Bây giờ yên ổn rồi, người ta mới truy ra...

Bà nội ngắt lời :

— Đội ơn Trời Phật! Người nào mà phúc đức quá vậy cháu Năm?

— Dạ, ông này không phải ở làng mình. Theo lời ông kể thì ông phải dò hỏi nhiều ngày mới tìm ra được nhà ngoại con Hoa. Ông mới dẫn nó tới bên nhà cháu hồi chiều này. Con nhỏ nóng lòng muốn gặp cha mẹ ruột, nó xin cháu dắt đi về đây ngay. Cháu đưa nó đi, dọc đường nhờ gặp người quen, cháu đứng lại trò chuyện. Đã được cháu chỉ sơ nhà cửa, con bé đông đi trước...

Hiều ra, ba má bước lại bên đưa con gái thất lạc, mừng mừng tủi tủi, xúc động nghẹn lời. Bọn Phương cũng tiến lại, đưa nhìn em đưa nhận chị, thật lằng xằng.

Bà nội cười bảo :

— Cha chả, tội bây đành hết không cho tao mừng cháu nội bà! Hồi nãy sao bảo là ma, chạy trốn?

Cả nhà cười vui vẻ. Bỗng, một tràng pháo nổ thật giòn, liên tục. Rồi thêm một tràng thứ hai... Phút chốc từ xa đến gần, tiếng pháo tiễn pháo đại thi nhau nổ không dứt.

Thủy la lên :

— Giao thừa rồi đó!

Hải hét lớn :

— Ba ơi, dây pháo của mình đâu, đưa con đem ra sân đốt!

Phương cũng bảo :

— Hồ đâu, đưa tôi đi dán câu đối đón mừng năm mới nè!

Ai cũng muốn cười, muốn la hét. Niềm vui tỏa rộng như hoa ngát hương Xuân!

..

(xem tiếp trang 31)

● ĐÌNH

mt.hoa
tìm hồng

...NHỮNG NÉT CHỮ ĐẦU ĐỜI...

Đang ngồi trong lớp chấm bài thi, tôi chợt nghe tiếng gọi:

— H.! Ra cho coi cái này, hay lắm! Nhanh lên!

Buông bút thật nhanh, tôi ngẩng lên: chị Kh. dạy lớp Một, đang cười với tôi, trên tay có 2 tờ giấy bài thi của học trò. Ngạc nhiên một chút tôi bước ra:

— Chi đó Kh.?

Kh. ấn hai tờ bài thi vào tay tôi:

— Cho bồ coi nè. Học trò tôi giỏi dữ không? Đố bồ hiểu nó viết cái gì.

Kh. lại rũ ra cười, tôi cầm 2 tờ bài thi lên, tờ thứ nhất của em Trần thiện Tuyền, tôi đọc trên

những nét chữ ngược ngập xinh xinh của nét bút chì:

Em gỏi ngay lằng chiếp lâu
Đầy nhời chúng xúng hai lằng
ngang lằng
Tùng lâu từng lên đồng dằng
Chen cang đồng chằng dệp lằng
những xang.

Và tờ thứ hai của Vũ huy Hoàng:

Em ngồi ngai ngáy nghén bài
Đầu hơi ngúi ngay ngáy
Vài ngay bờ chao bùng
Hài bùng chau bùng nú
Ngó lai buyêi chấy trệ nháng.

Đến lượt tôi cười sặc sụa. Tôi nhớ những âm thanh của ngôn ngữ học sinh Thượng ở Pleiku, nhưng ở đây, không phải các em viết tiếng Thượng, các em viết chữ Việt Nam nhưng diễn tả theo cách phát âm ngược ngậy của các em. Kh. hỏi tôi:

— Bồ hiểu nó viết gì không?

— Yên xem, đọc lại đã chứ!

Tôi đọc lại 3 lần cho mỗi bài, mà cũng không đọc ra những lời « tác giả tí hon » đã viết. Cố gắng cũng không kết quả. Tôi cười, lắc đầu:

— Chịu! Không hiểu nổi các « ngài » viết cái gì!

— Cố gắng lại xem. Đoán được cho cái này.

Tôi lại đọc, tìm hiểu và nghĩ ngợi. Những câu tối nghĩa có âm

đọc như tiếng tàu: « Tùng lâu tùng
lên đồng dàng ». Sau cùng, tôi
lại lắc đầu:

— Chịu thôi, chả sao mà hiểu
nồi.

Rồi chúng tôi nhìn nhau cười.
tôi chỉ đoán mò câu đầu là « Lan ngồi
ngay ngắn chép bài » rồi... tịt. Kh.
bảo tôi:

— Lạy chúa tôi, 2 cái thẳng này
nó kém kinh khủng, bảo cho xuống
lớp bố mẹ nó không chịu, xin
cho nó học 2 năm lớp một. Diện
kềng không chịu được đó.

— Tôi chịu rồi, bỏ đọc bài đó
tôi nghe đi!

Kh. lại che miệng cười:

— Vầy nè:

Em ngồi ngay ngắn chép bài

*Đầu hơi cúi xuống hai vai
ngang hàng*

Tùng câu tùng nét rõ ràng

*Trên trang giấy trắng đẹp hàng
chữ xinh*

Ô! Thế mà, nhị vị con nít đã
viết nó thành một đoạn văn nửa
tàu nửa ta nửa... thượng. Tôi lấy
giấy ra chép thật nhanh 2 tác phẩm
này. Kh. ngạc nhiên nhìn tôi:

— Chép chi vậy?

— Ấy! Có việc mà:

Trước khi Kh. quay trở về lớp,
tôi chợt nảy ra một ý định, tôi
gọi:

— Kh. này!

— Hả

— Bữa nào cho tôi « chiêm
ngưỡng dung nhan » hai ngài tác
giả, nhé!

DẠY DỠ CÁC EM... TRÁCH NHIỆM CỦA AI ĐÂY???

Tôi mở chồng vở toán cao
ngất đề chấm. Tôi cầm lên một
cuốn vở:

— Đỗ thị Kim Nguyệt. Toán
về nhà mà tại sao em không làm?

Nguyệt im lặng nhìn tôi, sự
nhớ, ngày hôm qua, tôi đã ghi
vào vở bài học của em dòng chữ
« kính xin phụ huynh vui lòng
theo dõi và nhắc nhở em làm
bài và học bài cho đầy đủ », tôi
nhắc.

— Hôm qua em có đưa vở về
cho ba mẹ không?

— Thưa cô mẹ em bảo hôm
nay mẹ em lên gặp cô.

Tôi mừng thầm, ít khi phụ huynh
các em tiếp xúc thẳng với chúng
tôi. Lát nữa, nếu bà mẹ của
Nguyệt đến, tôi sẽ cho bà biết
tình trạng sa sút của em. Không
học bài và làm bài mặc dù tôi
đã dùng đủ mọi hình phạt nặng
nề cũng như dụ ngọt. Tôi sẽ xin
bà ta nhắc nhở Nguyệt nhiều
hơn nữa mới được.

Cho đến giờ ra chơi, tôi đang
chấm bài một mình trong lớp

thì người đàn bà bước vào — tôi đoán chắc là mẹ của Nguyệt đây vì nét mặt 2 mẹ con giống nhau như hệt — cách phục sức của bà thật lôi thôi, quần áo bần thủ (cái thứ bần thủ vì lười thay chứ không phải bần thủ vì lam lũ), mỗi người đàn bà đặc quết cốt trần khô quánh. Người đàn bà bước vào lớp tôi với những bước chân dệnh dặt, miệng bà oang oang:

— Chào cô! Cô dạy con Nguyệt nhà tôi phỏng?

Tôi cười thật tươi:

— Thưa vâng.

Phản ứng chậm rãi của người đàn bà làm tôi ngừng chăm bài lại... Khoanh tay, bất động ngồi nghe.

Bà ta đưa 2 tay xăn cạp quần cho 2 ống quần 1 cao 1 thấp. Một tay chống ngang sườn. Tay còn lại bà múa may như 1 nhạc sĩ đánh nhịp theo câu nói, đôi môi bà trề ra và giọng oang oang:

— Thế nào? Tại sao cô dạy con tôi mà cô lại bảo tôi... nhắc nhở... theo dõi nó? Là cái nghĩa lý gì cơ chứ? (Đến câu này bà ta vỗ mạnh 2 bàn tay vào nhau).

Lại xía xói tiếp, không đề cho tôi kịp mở miệng.

— Tôi bảo cho cô biết, cô dạy con tôi, cô có lương, cô phải dạy cho *đoàng hoàng*. Con tôi đi học

cũng không xin không đâu. Cô bảo tôi theo dõi nó, nhắc nhở nó thế thì cô làm... cái chớ gì (lại vỗ tay) ở đây? Cô ngồi làm cảnh à?

Tôi nghĩ thầm: ‘gặp phải con mẹ hàm bồ rồi đây!’. Lúc bà ta ngưng lại đề thờ, tôi tiếp luôn:

— Thưa bà...

— Không... cô đừng thưa... đừng gửi gì, tôi bảo cho cô biết, cô trêu ai chứ đừng có trêu vào cái con này nghe chưa (bà ta vỗ ngực một tiếng ‘bịch’). Cô dạy học là phải dạy cho tử tế. Nay, tôi bảo cho mà biết. Có muốn mất chỗ làm thì cứ trêu vào tay cái con này nghe chưa (lại vỗ ngực). Cô dạy con tôi, nó hư hay không cũng là do cô, cô nghe chưa. Có trách nhiệm với nó nghe chưa? Từ nay trở đi, cô còn viết vào vở bảo tôi dục nó, theo dõi nó, tôi sẽ... đập vào mặt cô đấy, nghe chưa? Thôi nói bằng đó đủ rồi, tôi về, chào cô.

Từ lúc vào cho đến lúc ra về, người đàn bà không đề cho tôi

nói được 1 câu. Ăn nói hàm hồ xong bà ngoe ngoáy ra về. Tự nhiên tôi bình thần cười một mình. Những ngôn ngữ hạng nặng mà bà ta vừa giảng xuống chỉ làm tôi nổi giận một chút xíu. Một người mẹ đang từ chối trách nhiệm đối với một đứa con đề chỉ khoán trắng cho thầy giáo, cô giáo ở trường! Đáng buồn thay! Một ngày, các em chỉ tới trường 3 hoặc 4 tiếng đồng hồ chia đều cho nhiều môn học. 20 tiếng còn lại các em sống với gia đình, với ba, với mẹ. Bốn tiếng đồng hồ ở lớp học, giữa một tập thể 60 em. Thời giờ ngắn ngủi đó làm sao có thể theo dõi từng em một??? Rất nhiều người, cho con tới trường là khoán trắng cho những thầy, những cô ở trường. Hôm nay, tôi đã gặp 1 người như vậy. Trách nhiệm và bổn phận đối với một đứa con đã được bà ta lý luận ‘cô dạy nó mà cô lại bảo tôi theo dõi... nhắc nhở... nó... hả?’

Chao ơi! Nếu những thầy, những cô giáo có đủ phép tiên, thúc giục nhắc nhở được cả 60 em, ở sát liền bên các em 24/24 giờ thì chắc hẳn các thầy các cô nói chung, và tôi hôm nay, nói riêng — sẽ không phải ghi vào vở các em những dòng chữ ‘xin nhắc nhở em...’! Ở trường, ở lớp, các thầy, các cô là người có trách nhiệm giảng cho các em những môn học, nhắc nhở các em bổn phận lễ phép, ngoan ngoãn, nhưng, việc theo dõi và kiểm soát sự học hành và tính nết của mỗi em phần chính vẫn là ở gia đình. Dù có lý luận cách nào đi nữa, cũng không thể trút bỏ cái trách nhiệm ấy. Ngày hôm nay, tôi đã được hân hạnh nghe xây dựng... hăm dọa... vì tôi đã cả gan viết vào vở một học sinh nổi tiếng lười học dòng chữ: ‘Kính xin phụ huynh vui lòng theo dõi và nhắc nhở em làm bài và học bài cho đầy đủ...’

...THANH AN XA XƯA...

VÀ... NHỮNG KỶ NIỆM KHÔNG PHAI

Buổi trưa Saigon nóng kinh khủng, tôi tưởng mình ngộp thở trước cái gay gắt và oi nồng của nắng. Tôi lại nhớ Pleiku ngày xưa, nắng không gắt và trời không khó chịu như ở đây — chán Saigon mà cứ phải sống ở Saigon. Nản ghê gớm!

Ông cụ bán báo dừng xe trước

cửa, quăng qua cửa sổ nhà tôi tờ Sóng Thần gấp nhỏ, miệng rao lớn:

— Báo đây! Đánh lớn ở Thanh An đây!

Tôi giật mình chạy vội ra cầm tờ báo và hỏi:

— Tin gì mà có Thanh An hả bác?

Ông cụ cười:

— Đánh lớn cô ạ. Ở Thanh An Pleiku đấy.

— Tờ nào đăng tin đó bác cho con một tờ đi bác.

— Dạ.

Cầm tờ báo trên tay, tôi nóng nảy tìm màu tin ông cụ vừa rao lớn. Những dòng chữ nhỏ hiện thật rõ: “Đánh lớn ở Thanh An. Tin Pleiku... bên ta 4 chiến sĩ hy sinh. Địch bỏ xác 18 tên và một số lớn vũ khí. Có 3 thường dân bị dẫn đi mất tích và 3 người khác bị thương...”

Tôi nhắm mắt, xót xa dâng lên theo từng nét chữ trong trang báo. Thanh An. Tôi không quên quản lý bé nhỏ tôi thường xuống chơi những ngày nghỉ lễ. Thanh An có dòng suối thật đẹp với 2 bờ thoải xanh mướt cỏ non trải rộng ra xa thật xa. Ngang qua dòng suối là một chiếc cầu tre chênh vênh bắc bằng 2 cây tre buộc sát nhau. Trong một lần đi chơi suối, lúc đi qua cầu, tôi đã để lại một chiếc giày dưới dòng suối, gọi là một “kỷ vật... bất đắc dĩ”. Thanh An với những nụ cười hiền hòa của các bà cụ — ánh mắt ngây thơ của các em bé và những nụ cười cởi mở của các cô gái tuy không đẹp nhưng dễ thương trong những nét duyên thầm kín. Thanh An ngày xưa là thế! Và bây giờ... Thanh An khói súng... người chết...

Bình đao là việc bất đắc dĩ của Thánh nhân.

QUANG TRUNG NGUYỄN HUỆ.

Chúng ta chỉ chia sẻ cái vinh quang của tổ tiên khi nào chúng ta cố gắng hết sức để giống như tổ tiên.

MOLIÈRE.

Một tổ quốc bao gồm những người chết đã gây dựng nên cũng như những người sống đang tiếp tục.

ERNEST RENAN.

bị thương... mất tích... tôi cần môi để nén sự xúc động dâng cao trong hồn. Tôi hình dung thử trong đầu óc hình ảnh một quản lý Thanh An xác xơ, tiêu điều vì những tiếng súng... máu... xác chết... và những tiếng khóc... nhưng không được. Tôi chỉ nhớ mãi Thanh An của ngày xưa, của những ngày chưa xảy ra cuộc chiến ngay trong thành phố. Còn bây giờ? Thanh An bây giờ tôi không gặp, không nhìn, không biết thì làm sao để hình dung? Tôi xếp gọn tờ báo, dùng kéo cắt rời màu tin, ép kỹ vào sổ tay. Tôi nói một mình: “Bao giờ được trở về Pleiku, việc đầu tiên tôi làm là xuống thăm quản Thanh An và dòng suối đẹp ngày nào!”

MT. HOA

Hạnh phúc cũng như chiếc đồng hồ: Càng ít rắc rối bao nhiêu, càng ít hư hỏng bấy nhiêu.
CHAMFORT.

Càng đi sâu vào cuộc sống, người ta mới hiểu rằng hạnh phúc chỉ là niềm vui mình mang lại cho người khác.

X...

Tôi đã tạo hạnh phúc cho tôi bằng cách hạn chế sự ham muốn hơn là làm thỏa mãn nó.
STUART MILL

Hạnh phúc là ở nơi gia đình anh, đừng đi tìm nó trong khu vườn của những người xa lạ.
DW. JERROLD.

Nhiều khi chúng ta đi tìm hạnh phúc như đi tìm cặp mắt kính mà chúng ta đang đeo ở trên mắt.

X...

Thường người ta sung sướng vì hạnh phúc mình mong đợi hơn là hạnh phúc mình đang có.

L. VEUILLOT.

— HOÀNG SA, XƯA.

Sách LỊCH TRIỀU HIỂN CHƯƠNG LOẠI CHÍ của ông PHAN-HUY-CHÚ (1) nói về quần đảo HOÀNG SA như sau :

— Phú Tư Nê hĩa (2) ở giữa trấn Quảng Nam. Về mạn thượng du, núi kéo ngang liền nhau; mạn dưới giáp biển lớn, khoảng giữa địa thế rộng thoáng. (...). Lại có đảo lớn đảo nhỏ ở ngoài biển, cảnh vật tốt đẹp, những vật lạ đều ở đấy cả.

Xã An Vĩnh, huyện Bình Dương (3) ở gần biển. Ngoài biển phía đông bắc có đảo Hoàng Sa nhiều núi linh tinh, đến hơn 130 ngọn núi. Đi từ chỗ núi chính ra biển sang các đảo khác ước chừng hoặc một ngày hoặc vài trống canh. Trên núi có suối nước ngọt. Trong đảo có bãi cát vàng, dài ước 30 dặm, bằng phẳng rộng rãi. Trong bãi có dòng nước trong suốt đến đáy. Sườn đảo có vô số yến sào; các thứ chim có đến hàng nghìn vạn con, thấy người vẫn cứ đồ quanh, không bay tránh. Bên bãi cát, vật lạ rất nhiều, có thứ ốc có vân gọi là ốc tai voi to như cái chiếu, trong bụng có hột châu to bằng ngón tay cái, nhưng sắc nó đục, không bằng ngọc châu ở trong con trai; vỏ nó đeo đi làm bìa được, lại có thể nung làm vôi để xây tường. Có thứ ốc gọi là ốc xa cừ, có thể khảm vào các đồ vật; có thứ gọi là ốc hương. Thịt các con trai con hến

A hand-drawn map of Southeast Asia. The map includes the following labels:

- TRUNG QUỐC (China) at the top.
- MIỀN TIỀN (Frontier) on the left.
- LÀO (Laos) in the upper center.
- THAI LAN (Thailand) in the center.
- CAMBÔ (Cambodia) below Thailand.
- VIỆT NAM (Vietnam) on the right.
- BIỂN HOÀNG SA (Hoàng Sa Sea) in the center.
- BIỂN TRƯỜNG SA (Trường Sa Sea) below Hoàng Sa.
- MA-LAI-A (Malaya) on the left side of the peninsula.
- INDONESIA (Indonesia) at the bottom.
- PHILIPPINES (Philippines) on the right side.

T. Th.

hồ tìm kiếm các thứ; bắt cá ăn, tìm được những thứ của quý của bọn Tàu-ô (5) rất nhiều và lấy được hải vật rất nhiều. Đến tháng 8 thì đội sỹ lại về, vào cửa Yếu môn (6) đến thành Phú Xuân, đưa nộp).

(Viết theo tài liệu của TUYÊN TẬP QUÂN
HUÂN 2-73 và BÁCH KHOA 404)

Quần đảo Hoàng Sa, hay Cát Vàng (trên bản đồ người Pháp gọi là Paracels) là một chuỗi cù lao ngoài khơi bờ biển Việt Nam, giữa các kinh tuyến 111° — 113° Đông Greenwich và Vĩ tuyến 15° 45' — 17° 15' Bắc. Cách Huế khoảng 450km và cách Đà Nẵng chừng 300km và chia làm 2 nhóm :

1— NHÓM TUYỀN ĐỨC, gồm có các đảo chính : Đảo Bắc (Ile du Nord), Đảo Trung (I. du Milieu), Đảo Nam (I. du Sud), Đảo Phú Lâm (I. Boisée), Hòn Đá (I. du Rocheuse), Đảo Linh Côn (I. Lincoln), Đảo Cù Mộc (I. à l' Arbre) và Banc du Sud. Hai đảo Linh Côn và Phú Lâm đã do Trung cộng chiếm đóng từ lâu. Người pháp đã đặt tên nhóm đảo này là nhóm AMPHITRITE vì người pháp đã đặt chân lần đầu tiên lên các đảo này năm 1568, khi chiếc tàu mang tên Amphitrite bị bão đánh dạt vào đây.

2— NHÓM NGUYỆT THIÊM, còn được gọi là CROISSANT vì các đảo trong nhóm này nằm rải rác theo hình vành trăng lưỡi liềm gồm có các đảo chính : Đảo Hoàng Sa (Ile du Pattle), Đ. Cam Tuyền (I. Robert), Đ. Vĩnh Lạc (I. Money), Đ. Quang Hòa (I. Duncan) Đ. Duy Mộng (I. Drummond), Đ. Bách Quy (I. Passu), Đảo Tri Tôn (I. Triton) và Banc des Observations.

(Các đảo in chữ nghiêng có các đơn vị Địa Phương Quân của ta trú đóng).

Diện tích toàn thể ước lượng 11 cây số vuông. Trừ đảo Ile Boisée là có cây cối rậm rạp, các đảo khác toàn là bãi cát hoặc lơ thơ vài bụi rậm không có dân cư trên đảo, ngoài binh sĩ trú phòng.

NGUỒN LỢI.

Các nguồn lợi ở đây gồm có hải sản và khoáng sản.

HẢI SẢN: Nhóm Croissant xưa kia là một miệng núi lửa, ngày nay trở thành sào huyệt trú ẩn của rất nhiều loại cá. Hải sản là nguồn lợi rất lớn ở đây đã quyến rũ các ngư phủ Trung cộng. Đầu năm 1959, Hải Quân Việt Nam đã từng bắt được 40 ghe đánh cá Trung Cộng và đem về Đà Nẵng lưu giữ trong 6 tháng.

● Hoàng Sa cũng có rất nhiều rong biển có thể dùng làm rau câu (thạch). Người Nhật cũng thường đến lấy rong biển xanh và nâu về làm thức ăn.

● Nhiều nhất là Hải điều và chim yến. Vì 4 đảo chính có người ở nên chim dòn về hai đảo Money và Observation. Trứng chim đầy đầy trên đảo, phải cẩn thận mới khỏi đập nhảm Có thể lượm được từ 3 000 đến 5 000 trứng mỗi lần. Trứng nhỏ hơn trứng gà, ăn rất ngon và là nguồn thực phẩm thường xuyên cho những người ở trên đảo. Trái lại thịt chim ăn rất tanh. Chim ở đây nhiều đến nỗi mỗi khi bị đuổi bay lên rợp một góc trời, lấy đá chọi cũng rớt.

● Ngoài ra từ lâu đời các dân chài thường ghé lên đảo bắt vịt, rùa, đồi mồi... Rùa và vịt thường lên đảo đẻ trứng về đêm. Vịt là

thức ăn rất dồi dào đủ nuôi sống những người trên đảo.

KHOÁNG SẢN: Nguồn lợi về khoáng sản ở quần đảo Hoàng Sa là Phosphate. Phosphate do Phân chim tác dụng lên đá vôi do sự phân hóa của san hô. Về phương diện này Hoàng Sa có một nguồn tài nguyên bất tận. Chung quanh tất cả các đảo là những bãi san hô, và cả một vùng biển rộng chỉ có Hoàng Sa làm nơi cho chim biển trú ngụ..

Do đó, các đảo Pattle, Robert, Money, Duncan và Drummond, theo tài liệu của Tổng Nha khoáng chất và công kỹ nghệ, mỗi đảo có thể khai thác được từ 500 000 tấn đến trên một triệu tấn phosphate.

Trong quá khứ, từ năm 1925 đến 1933 người Nhật đã triệt để khai thác Phosphate tại quần đảo này. Kế tiếp là người Trung Hoa. Đầu năm 1959 một Công ty Việt Nam cũng khởi sự khai thác Phosphate nhưng không hiệu sao đã ngưng hoạt động vào năm sau đó, khi mới khai thác được chừng 20 ngàn tấn.

Vài nhật báo còn nêu giả thuyết có thể có dầu hỏa tại đây, nhưng theo các nhà chuyên môn về dầu hỏa cho biết khó thể có dầu hỏa ở Hoàng Sa, do vị trí địa lý và sự cấu tạo địa chất của quần đảo.

HOÀNG SA LÀ CỦA VIỆT NAM

Trên đây chúng tôi chỉ có ý sưu tầm một vài tài liệu lịch sử địa lý,

vài con số, xưa cũ hay mới, để chúng ta có một ý niệm tạm gọi là rõ ràng về quần đảo Hoàng Sa, phần lãnh thổ của Việt Nam vừa bị Tàu cộng đánh chiếm. Tuy nhiên còn có nhiều tài liệu lịch sử và văn hóa rất có giá trị, xưa hơn của người Việt và của người Tây phương, minh chứng rằng về phương diện lịch sử, pháp lý cũng như địa lý và địa chất, quần đảo Hoàng Sa hoàn toàn thuộc chủ quyền Việt Nam, Nhưng phạm vi của tờ báo TH không cho phép trích dẫn hết. Và lại công việc đó là của những giới chức và những cơ quan có trách nhiệm. □

GHI CHÚ

(1) PHAN-HUY CHÚ (1782-1840) người Xã Thụy Khê (Làng Thầy) phủ Quốc Oai, Sơn Tây. Bộ sách vĩ đại Lịch Triều Hiến Chương loại chí gồm 49 quyển chia ra làm 10 bộ môn nghiên cứu (tức 10 loại chí) được coi như một loại Bách khoa Toàn Thư đầu tiên của Việt Nam Doạn trích trên đây thuộc quyển Dư Địa Chí, nghiên cứu về tình hình địa lý và lịch sử địa lý VN. Bộ sách này ông Phan dâng lên vua Minh Mạng lần đầu tiên năm 1821 khi ông giữ chức biên tu trưởng Quốc tử giám.

(2)—Tức Quảng Nghĩa, Quảng Ngãi ngày nay.

(3)—Tức Quận Bình Sơn, Quảng Ngãi.

(4)—Theo Sách Phủ Biên Tạp Lục của ông Lê Quý Đôn (viết khoảng 1775-1776) do Nb. Chính Luận trích dẫn ngày 30-1-74, thì bắt đầu từ đời Chúa Nguyễn Hiền Vương. Sách viết: « Năm 1638, Hiền Vương Nguyễn Phúc Tần đã tuyên ngư phủ hải đảo Lý Sơn đề thành lập Đội Hoàng Sa ».

(5)—Tức bọn cướp biển.

(6)—Tức Cửa Thuận An ngày nay.

HỒNG HẠNH phụ trách

BÊNH GẦY

Thỉnh thoảng chị vẫn nhận được một vài bức thư than phiền và hỏi cách làm cho mập hơn. Thường ta hay thấy mọi người chú ý đến việc cử ăn hay phép ăn uống để cho gầy bớt chứ mấy ai lo đến việc quá gầy ốm cả. Như vậy là một điều sai lầm vì gầy quá không phải là một điều hay và nó sẽ đem đến hậu quả là thiếu sức chịu đựng, hay mỗi một, cơ thể thiếu một số dự trữ về các nguyên tố dinh dưỡng có thể đem đến các chứng bệnh về tiêu hóa và nhiễm trùng. Ta cũng hay nghĩ rằng muốn mập nào có khó gì chỉ cần ăn nhiều, ngủ nhiều là mập ngay ấy mà. Nhưng sự thật không phải vậy, muốn trị nó ta cần phải tìm hiểu nguyên nhân đã đưa đến sự kiện ấy đã.

Người gầy có thể là do thể chất bị rối loạn, như thế em cần đi bác sĩ để khám và bàn cùng bác sĩ về một thực đơn cần thực hiện hợp với mình.

Em hay lo nghĩ cũng đưa đến việc gầy ốm nữa, em cần phải cởi mở những việc lo buồn ấy trước rồi hãy nghĩ đến việc tìm bồ sau.

Nếu em là người vô bệnh thì em có thể chữa bằng phép ăn uống quân bình vì đây là tại cơ thể phải tiêu hao quá nhiều năng lực và việc ăn uống không đủ để bồi bổ vào chỗ thiếu hụt ấy.

Em nên ăn những thức ăn có nhiều chất mỡ (*lipides*) như dầu ăn, hạnh nhân, bơ, chất kem, là những thứ đem lại cho ta gấp đôi số *calories* so với những thức ăn có chất *protides* và *hydrates de carbone* như bánh mì và ngũ cốc.

Nếu điều kiện tài chánh cho phép em cũng nên ăn nhiều thịt, gà, cá và nhất là những thức ăn có chất sữa vì chúng nó có nhiều chất *protides* cần thiết cho sự lớn mạnh của cơ thể cho huyết mạch tuần hoàn tốt và cho các tổ chức bắp thịt được bảo trì.

Dưới đây là những qui tắc em cần nhớ để giúp cho mình được khỏe mạnh và có số cân bình thường.

— Nên tập thể dục cho huyết mạch được lưu thông dễ dàng, tập thể dục cũng kích thích sự thèm ăn nữa.

— Nên nghỉ ngơi một lát trước bữa cơm như vậy em sẽ thấy thích thú và ngon miệng hơn.

— Nếu có thể em nên ăn thêm những thức ăn nhẹ ngoài bữa cơm như: sữa, trái cây, bánh ngọt khô.

— Nên ăn nhiều đồ bổ hơn như phô mai, thịt, bánh mì và các mứt cốm.

Và điều cần nhất là em phải có ý mong muốn được khỏe mạnh và lên cân như vậy em mới theo sát được những điều trên.

NÓI CHUYỆN VỚI ÔNG TÁO

Canh rau muống nấu khoai môn.

Nghe cái tên quê mùa quá há các bạn, nhưng món này rẻ tiền và tiêu thụ toàn là 'hàng hóa' nội địa rất hợp với thời buổi cần phát triển quốc gia. Các bạn cứ làm thử nếm, cũng 'được' lắm không đến nỗi nào đâu.

VẬT LIỆU :

- Hai mớ rau muống non
- 800gr khoai môn
- 150gr thịt nạc dăm (heo)
- nước mắm, hành, bột ngọt

CÁCH LÀM :

Rau muống nhặt xong rửa sạch, xếp gọn rồi 'vặn' thành từng khúc ngắn. Khoai môn gọt vỏ, rửa kỹ, thái miếng. Thịt heo rửa sạch, băm nhỏ nấu với 1 lít rượu nước lã chờ sôi kỹ bỏ khoai vào. Khi khoai gần chín, bỏ rau muống vào khuấy đều, nêm nước mắm bột ngọt vừa ăn. Lúc rau chín rồi, cho hành lá thái nhỏ vào, bắc ra.

Lưu ý : Canh này các bạn chỉ nên nấu in ít, vừa ăn hết một bữa thôi. Nấu nhiều ăn hai bữa sẽ ngộp và khoai bị dớt, không ngon.

BÌNH YÊN.

● HỒNG HẠNH NHÂN TIN

KIM NGÂN (Huế): Ngân ơi! cho Hạnh địa chỉ với, mất tiêu rồi! Vì vậy đừng giận vì đã không trả lời thư nhé! Mong tin.

NGUYỄN LY

TIẾNG HÁT

— tặng : Song-Thanh

Gửi mùa Xuân trong mắt
Khi Em hé miệng cười
Nhánh Anh Đào mới hái
Có khoe cùng môi tươi

Khoảng bình minh chỗi dậy
Cánh Bướm non vẫy chào
Tóc mây còn buông thả
Bàn chân tròn xuyên xao

Ứng nắng hồng trên má
Em gọi gió về trời
Giọng hát nào êm quá
Nường mây lơ dưng trôi

Áo em màu cỏ biếc
Hoa ngớ ngẩn đón chào
Hài xanh như ngọc thạch
Thấp thoáng hồn chiêm bao

Khi Em lên tiếng hát
Mùa Xuân ở chốn nào
Lũ Sơn Ca riu rít
Hội lớn, về đây mau

Gửi mùa Xuân ở tại
Đậu trên bàn tay thon
Hát di Trùng dương nhỏ
Cho ta quên nỗi buồn.

THU — H

DÁNG XUÂN

Mộng thấy xuân vẽ trên má em
Xinh xinh dáng nhỏ đứng sau rèm
Ta đứng bên này nghiêng ánh mắt
Em có nghe lòng xao xuyến thêm
Mơ thấy xuân vẽ trên tóc mây
Tay thon un nhẹ nụ mai gầy
Ta vẽ khoảng trời nơi em đó
Bằng ngàn tha thướt dáng mơ say
Nhìn thấy xuân vẽ trong mắt em
Long lanh ánh mắt tuổi xuân mơ
Hay nhẹ môi cười như cúc nở
Cùng ta ngâm hết một bài thơ.

LÊ NGUYỄN MẠI TRẮNG

NHÌN SUỐT MỘT MỐI TÌNH

(cho An và bảy trò nhỏ)

Đời sẽ hợp trong mắt em vô tội.
Mấy dây bần và tấm bảng màu đen.
Chút bụi phấn bay vương mái tóc
mềm.
In tất cả vào mắt em thơ dại.

Đời sẽ chẳng còn gì mà e ngại.
Trên môi em dịu dặt học thuộc lòng.
Một khoảng trời êm ái rất menh mông.
Theo giọng đọc của em mà mở ngỏ.

Đời sẽ là một cánh đồng xanh cỏ.
Đề thấy trò ngồi xuống dạy lẫn nhau.
Nhưng yêu thương, những dấu mến
ngọt ngào.
Quảng tất cả dối gian và thù hận.

Đời sẽ chẳng giấu che nhiều cảm
phần.

Vì bàn tay em ôm quân bút hien.

Nhìn em viết bài, trăm phút đều
thiêng.

Giòng mực tím chờ theo nhiều mơ
ước.

Đời sẽ là những gì tay náu được.

Như tóc em thấy vuốt mỗi lần khen.

Đời sẽ ngoan như học trò hien.

Thầy cứ tưởng, qua em, đời tuyệt
đẹp.

TA NGHI LỄ

CHO THÂN EM NĂM XUỐNG

Trong vòng tay của mẹ

Giọng ru hời trên môi

Đu đưa nôi nhè nhẹ

Ngày em gặp thời nôi

Nụ cười pha trắng sữa

Khóc mờ nét quê hương

Với em xoi từng vĩa

Huyền thoại thêu mấn mường.

Thân em chữ năm đó

Trình nguyên mực học trò

Mắt nhắm nghiền không ngó

Máu đỏ kết màu tro.

Em trở về nguyên thủy

Thân xác chợt hao mòn

Bên kia thành cò lủ.

Mẹ buồn khóc héo hon.

NGỌC THUY-KHANH.

QUEN NGƯỜI KHU TỊ NẠN

Người xứ Quảng vừa quen khu tị
nạn

kẻ tâm tình tôi khóc suốt một đêm
lửa chiến chinh đốt hết mộng êm đềm

người cô độc đi vào trong bão tố

Người hay khóc hay mang nhiều tiếc
nhở

thèm tình cha tình chú rồi tình anh
đạn ca nông đã phá ý ngày xanh

người lạc lõng giữa quê xa đất lạ

Người thương bảo hồn tim người
hóa đá

chỉ đành cam sống hết kiếp con người
thân rã rời—tay lạnh—úa lăm môi

người hút hoảng với dăm đời sắp tới

Người thần như tôi ước gì được
chết

người thù hằn những kẻ tạo chiến
chinh

người ước mơ ngày tháng của
thanh bình

về xứ Quảng nhìn dòng sông tuổi
trẻ

(Phan-rang, khu định cư).

ĐỖ THỊ HỒNG LIÊN

KHÁNH XƯA

Còn thương vai nho hiên hõa

giữa đời nhau những nụ hoa đã
vàng

mai về thương áo em ngoan

tóc xưa rồi mộng đồ sang bên nào

với người mắt đỏ chiêm bao

ngỡ lòng đã chết thuở nào mưa bay.

TÍNH NHẨM ĐIỆN TỬ

MINH TRẦN

CÁC PHÉP TÍNH CĂN BẢN

THƯA các bạn đọc Tuổi Hoa, tôi rất hân hạnh trình bày cùng các bạn một phép tính rất hữu ích cho các bạn trong việc thi cử nhất là lỗi thi trắc nghiệm được áp dụng bắt đầu từ niên khóa này cho Tú Tài, tôi tiếc là những phép tính này vì vô tình hay sơ sót đã bị bỏ quên trong chương trình học của bậc Tiểu học và Trung học. Nếu tôi không lầm, có đôi lần trên TV trong chương trình Đố Vui Đề Học, các thí sinh đã không trả lời nổi các câu hỏi có liên quan đến các phép tính này.

Tôi xin được giới thiệu cùng các bạn các phép tính đó, gọi là các PHÉP TÍNH NHẨM ĐIỆN TỬ. Sở dĩ tôi đặt thêm cho nó cái tên ĐIỆN TỬ vì phép nhân này có tốc độ rất nhanh, nhanh hơn các phép nhân mà ta đã học hồi lớp nhì, lớp nhất nhiều.

Hôm nay, tôi sẽ hướng dẫn các bạn các phép tính nhẩm căn bản.

A. — PHÉP NHÂN

1 — PHÉP NHÂN CỦA 0,25 ;

● Quy-tắc: một số bất kỳ nhân cho 0,25; ta chia ngay số đó cho 4 sẽ được kết quả muốn tìm.

● Công-thức: $a \times 0,25 = a : 4$.

Thí-dụ: $32 \times 0,25 = 32 : 4 = 8$

$64 \times 0,25 = 64 : 4 = 16$.

● Suy-rộng: $- a \times 2,5 = (a : 4) \times 10$

Thí-dụ:

$32 \times 2,5 = (32 : 4) \times 10 = 80$

$- a \times 25 = (a : 4) \times 100$.

Thí-dụ:

$32 \times 25 = (32 : 4) \times 100 = 800$

2 — PHÉP NHÂN CỦA 0,125

● Quy-tắc: một số nhân cho 0,125; ta chia số đó cho 8, ta sẽ có kết quả muốn tìm.

● Công-thức: $a \times 0,125 = a : 8$

Thí-dụ: $64 \times 0,125 = (64 : 8) = 8$

$32 \times 0,125 = 32 : 8 = 4$

● Suy-rộng: * Nhân 1 số cho 1,25

$a \times 1,25 = (a : 8) \times 10$

Thí-dụ :

$$32 \times 1,25 = (32 : 8) \times 10 = 40$$

• Nhân 1 số cho 125

$$a \times 12,5 = (a : 8) \times 100$$

Thí-dụ :

$$32 \times 12,5 = (32 : 8) \times 100 = 400$$

• Nhân một số cho 125.

$$a \times 125 = (a : 8) \times 1000$$

Thí-dụ :

$$32 \times 125 = (32 : 8) \times 1000 = 4000$$

3 — PHÉP NHÂN CỦA 0,5

• Quy-tắc: Nhân 1 số cho 0,5; ta chia số đó cho 2.

• Công-thức: $a \times 0,5 = a : 2$

$$\text{Thí-dụ: } 32 \times 0,5 = 32 : 2 = 16$$

• Suy-rộng: Nhân 1 số cho 5, kết quả sẽ có được bằng cách ta chia số đó cho 2, đoạn nhân thêm cho 10.

$$a \times 5 = (a : 2) \times 10$$

Thí-dụ :

$$32 \times 5 = (32 : 2) \times 10 = 160$$

4 — PHÉP NHÂN CỦA 0,75

• Quy-tắc: Có 2 phương pháp:

a) Nhân 1 số cho 0,75; ta trừ một phần tư số đó cho chính số đó.

$$a \times 0,75 = a - (a : 4)$$

$$\text{Thí-dụ: } 63 \times 0,75 = 64 - (64 : 4)$$

$$64 \times 0,75 = 64 - 16 = 48$$

b) Nhân 1 số cho 0,75; ta chia số đó cho 4, đoạn nhân thêm cho 3.

$$a \times 0,75 = (a : 4) \times 3$$

$$\text{Thí-dụ: } 64 \times 0,75 = (64 : 4) \times 3$$

$$64 \times 0,75 = 16 \times 3 = 48$$

• Suy rộng: Nhân một số cho 7,5. $a \times 7,5 = (a \times 0,75) \times 10$

Ta dùng một trong hai phương pháp nhân của phép nhân 0,75; và cuối cùng nhân thêm cho 10.

Thí-dụ :

$$64 \times 7,5 = (64 : 4) \times 3 \times 10$$

$$64 \times 7,5 = 48 \times 10 = 480$$

• Nhân 1 số cho 75.

$$a \times 75 = (a \times 0,75) \times 100$$

Tương tự như trên, ta nhân thêm cho 100.

Thí-dụ :

$$64 \times 75 = (64 \times 0,75) \times 100$$

$$64 \times 75 = 48 \times 100 = 4800$$

5 — PHÉP NHÂN CỦA 1,5

• Quy-tắc: Nhân một số cho 1,5; có 2 phương pháp:

a) Nhân 1 số cho 1,5; ta cộng số đó với phân nửa của nó.

$$a \times 1,5 = a + (a : 2)$$

$$\text{Thí-dụ: } 16 \times 1,5 = 16 + (16 : 2)$$

$$16 \times 1,5 = 16 + 8 = 24$$

b) Nhân 1 số cho 1,5; ta chia số đó cho 2, đoạn nhân thêm cho 3.

$$a \times 1,5 = (a : 2) \times 3$$

$$\text{Thí-dụ: } 16 \times 1,5 = (16 : 2) \times 3$$

$$16 \times 1,5 = 8 \times 3 = 24$$

• Suy-rộng: — Phép nhân của 15. Nhân 1 số cho 15, ta áp dụng một trong hai phương pháp của phép nhân 1,5; đoạn nhân thêm cho 10.

$$a \times 15 = (a \times 1,5) \times 10$$

$$\text{Vd: } 64 \times 15 = (64 \times 1,5) \times 10$$

mà: $64 \times 1,5 = 64 \div \frac{64}{2} = 96$ (cách a)

Do đó: $64 \times 1,5 = 96 \times 10 = 960$.

B. — PHÉP CHIA

Quý bạn đã biết qua PHÉP NHÂN của TÍNH NHẦM ĐIỆN TỬ ở phần trên đây, bây giờ tôi xin mời các bạn hãy cùng tôi bước sang lãnh vực thứ hai của môn Tính Nhầm này. Đó là các PHÉP CHIA.

1 — PHÉP CHIA CỦA 0,25

● Quy-tắc: Chia 1 số a cho 0,25; ta nhân a cho 4.

● Công-thức: $a : 0,25 = a \times 4$.

Vd: 1— $64 : 0,25 = 64 \times 4 = 256$.

2— $32 : 0,25 = 32 \times 4 = 128$.

3— $16 : 0,25 = 16 \times 4 = 64$

● Suy-rộng: * $a : 2,5 = (a \times 4) : 10$.

Vd: $32 : 2,5 = (32 \times 4) : 10 = 12,8$

* $a : 25 = (a \times 4) : 100$

Vd: $32 : 25 = (32 \times 4) : 100 = 1,28$

2 — PHÉP CHIA 0,125

● Quy-tắc: Chia 1 số cho 0,125; ta nhân số đó cho 8.

● Công-thức: $a : 0,125 = a \times 8$

Thí-dụ:

1— $16 : 0,125 = 16 \times 8 = 128$

2— $13 : 0,125 = 13 \times 8 = 104$

3— $24 : 0,125 = 24 \times 8 = 192$

● Suy-rộng: * $a : 1,25 = (a \times 8) : 10$

Vd: $16 : 1,25 = (16 \times 8) : 10 = 12,8$

* $a : 12,5 = (a \times 8) : 100$

Vd: $16 : 12,5 = (16 \times 8) : 100 = 1,28$

* $a : 125 = (a \times 8) : 1000$

Vd:

$16 : 125 = (16 \times 8) : 1000 = 0,128$

3 — PHÉP CHIA 0,5

● Quy-tắc: Chia 1 số cho 0,5; ta nhân số đó cho 2.

● Công-thức: $a : 0,5 = a \times 2$

Thí-dụ: $16 : 0,5 = 16 \times 2 = 32$

● Suy-rộng: * $a : 5 = (a \times 2) : 10$

Vd: $16 : 5 = (16 \times 2) : 10 = 3,2$

4 — PHÉP CHIA CỦA 0,75

● Quy-tắc: Chia 1 số a cho 0,75; ta chia số đó cho 3; đoạn nhân thêm cho 4.

● Công-thức: $a : 0,75 = (a : 3) \times 4$

Vd: $18 : 0,75 = (18 : 3) \times 4 = 24$

$24 : 0,75 = (24 : 3) \times 4 = 32$

● Suy-rộng:

* $a : 7,5 = (a : 3) \times 4 : 10$

Vd: $24 : 7,5 = (24 : 3) \times 4 : 10 = 3,2$

* $a : 75 = (a : 3) \times 4 : 100$

Vd:

$24 : 75 = (24 : 3) \times 4 : 100 = 0,32$

5 — PHÉP CHIA CỦA 1,5

● Quy-tắc: Chia 1 số a cho 1,5; ta chia số đó cho 3, đoạn nhân thêm cho 2.

● Công-thức: $a : 1,5 = (a : 3) \times 2$

Vd: $162 : 1,5 = (162 : 3) \times 2 =$

$54 \times 2 = 108$

● Suy-rộng: $a : 15 = (a : 3) \times 2 : 10$

Vd: $186 : 15 = (186 : 3) \times 2 : 10$

$= (62 \times 2) : 10$

$= 124 : 10 = 12,4$

MINH TRẦN

PHƯƠNG nằm ngả trên giường ngủ. Sau mấy giờ góp mặt với bạn bè trong các cuộc vui tất niên, trở về gác trọ, anh nghe một mối và thêm một chút chán chường. Mấy tờ bản thảo truyện ngắn viết về một đêm giao thừa, một cái Tết thật bình yên, anh chợt hứng ghi một mạch vào lúc hưng sáng, còn vắt vẻo nơi đầu giường. Với lấy, anh đọc lại từ đầu đến cuối :

— Thật đẹp ! Thật vui ! Nhưng...

Sẵn cây viết đỏ còn dặt trên túi, Phương rút lấy, vạch mấy chữ to nguệch ngoạc, đề lên mấy dòng chữ xanh chì chít của tờ bản thảo đầu : **CHỈ LÀ TƯƠNG TƯỢNG !**

Phải, chỉ là tương tượng ! Đến một giấc chiêm bao, Phương cũng khó tìm thấy những cảnh vui vậy như thế đó. Than ôi, cái đẹp cái vui phải chăng chỉ có trong tương tượng, thực tế bao giờ cũng trái ngược, nát lòng ? Đọc truyện của chính mình viết, đọc những ước mong của chính mình kết thành chữ nghĩa, rồi nhìn về thực tại, anh nghe đau xót âm thầm.

Cũng là một giao thừa, cũng là một cái Tết, nhưng bình yên đâu ? Ở đây không là quê nhà Phương. Không có ông nội bà nội, không ba má, vắng cả các em thân yêu !... Cái

trơ trọi, vắng lạnh hiện đến với anh thật rõ.

Nhìn lại mấy tờ bản thảo trong tay, Phương chợt muốn xé nát đi, đề viết một bài khác, một bài than khóc chuyện chiến tranh chết chóc, cho hợp cảnh hợp tình.

Nhưng rồi anh thấy mình vô lý. Làm thế để làm gì ? Chuyện đó đã có lắm người nói đến, và người dân Việt khổ đau nào không một đôi lần hứng chịu, chứng kiến, hay nghe thấy ? Mình nhắc lại có thừa và vô ích lắm chẳng ?

Không than thở kêu gào sưng nưã, tốt hơn hết mình nên tự chọn lấy một thái độ sống thế nào cho thích hợp với hoàn cảnh chiến tranh xâu xé kéo dài. Nhưng sống thế nào gọi là thích hợp ? Mặc nhiên, và tìm quên bằng cách chạy theo những thú vui thác loạn, để tạo thêm ung nhọt cho xã hội, và cuối cùng chuốc lấy sự thiệt thân ? Không ! Chiến tranh không phải là cái cớ cho mình hư hỏng. Hư hỏng rồi vào chiến tranh để bầm chữa lỗi lầm, tự cho mình có lý ? Có lý, nhưng không phải là cái lý của lẽ phải, chỉ là cái lý để được tha thứ phần nào. Mà đã nói tới hai tiếng tha thứ, là mặc nhiên xác nhận sự lầm lỗi vậy.

Phương không muốn mình phạm sự lầm lỗi. Phải tốt đẹp trong cái xấu xa, phải đứng vững khi bao người sa lầy, mới đáng ngang mặt, mới không thẹn với chính mình.

Vậy, trong bất cứ địa vị nào, hoàn cảnh nào, mình nên giữ lấy những hành động hợp đạo nghĩa, nhân tâm. Ta bảo ta chán ghét chiến tranh, thì đừng làm những gì trái ngược, đừng tạo cho bộ mặt chiến tranh thêm gớm ghiếc. Ta hãy tỏ ra biết nghĩ đến người, cảm thông nỗi khổ của người, xem người như mình. Lúc nào ta cũng yêu mến tha nhân. Tình thương, ta giữ trong tim thăm tưới ý nghĩa.

Với chủ tâm này, Phương chắc mình không đơn độc. Anh biết nghĩ đến hai chữ tình thương, thì hẳn cũng có nhiều người biết nghĩ. Trong cuộc chiến, cuộc sống xâu xé hôm nay, dù sao tình đồng loại vẫn còn. Anh hay thấy những tên hung bạo xác láo lên mặt húng hiếp người, thì thỉnh thoảng anh cũng gặp những người hiền hòa vui vẻ, sẵn sàng nhân nhượng giúp đỡ kẻ yếu kém hơn. Ở trường hợp trước anh bất bình, buồn bao nhiêu, thì vào trường hợp sau, anh vui sướng bấy nhiêu, vui như chính mình nhận được sự nhân nhượng giúp đỡ kia vậy. Ôi, tình người, đẹp để biết bao. Xin giữ lấy và khơi dậy trong ta trong ai tình người cao quý đó!

Đồng hồ nhà bên thông thả gõ 12 tiếng ngân nga thật đều.

— Giao thừa!

Phương chỗi dậy, tiến lại mở toang cửa sổ căn gác, nhìn bao quát khu xóm trong đêm. Những mái nhà cái cao cái thấp, xếp san sát như không còn kẽ hở. Có chỗ ánh sáng đèn, có chỗ chìm trong bóng tối. Giao thừa không tiếng pháo đón mừng, chỉ nghe một loạt súng xa xa bất chợt vọng về phố thị. Và, cuối một góc trời, chập chờn ánh trái hỏa châu...

— Dù sao, bước sang năm mới mình cũng cầu mong đất nước sớm thật sự hòa bình!

Phương nghĩ thầm, và hướng mắt về một vì sao tỏ nhất, chênh chênh giữa nền trời đêm..

Mỹ-tho chiều 18-12-73
NGUYỄN-VĂN-NGHỆ

— Tội mình bị bao vây tứ phía rồi.

☐ Mở cửa hàng đầu năm, xin mời bà con cười một miếng lấy hên :

CÔ GIÁO: — Trò Vy, làm tính trừ cô xem Này nhé: Trò có 5 cục kẹo gừng, nếu trò Xuân Hương hỏi xin một cục, trò sẽ còn lại mấy cục?

NGUYỄN THỊ VY: — Dạ, còn 5. (Quay qua Xuân Hương:) Xí...í...í... còn lâu tôi mới cho trò!

☐ Xong ạ. Bây giờ thì mời bà con vô mâm:

Trên đây là một "tác phẩm" của... Đầu Bò tui. Ý của Đầu Bò là muốn vẽ quả, 8 con quả; Nhưng vẽ xong mấy bà trong Tòa Soạn người nói chỉ hơi giống con Kên Kên, kẻ khác lại bảo giống mấy con chim chàng bè! Tay bắt tồng tâm là vậy đó. Xin bà con chín bỏ làm mười, cứ coi nó là quả, dù nó có giống con chi chi mặc lòng, để cho tiện việc sau này:

Có 8 con quả đậu trên cây, như bà con thấy. Một ông thợ săn đang đói mồi, thấy quả nhiều ngứa mắt quá bèn nỏ dùng một phát súng săn, làm chết 3 con. Dám hỏi bà con cô bác: còn lại mấy con quả?

Chớ có trả lời kiểu Tim hồng Nguyễn-thị-Vy nghe bà con.

2. Mồng 4 tết, đi mừng tuổi láng giềng. Vào nhà hai vợ chồng bác hàng xóm nọ, sau khi chào hỏi chúc tụng theo đúng công thức ba ngày xuân, đến màn so tuổi. Biết Đầu Bò ưa cười cợt ngoắc ngoéo trên Tuổi Hoa, bác hàng xóm đã trả lời như sau khi được hỏi tuổi:

— Tuổi của tôi bằng tuổi của nhà tôi đây đảo ngược (ví dụ nhà tôi 27 thì tôi 72, ấy là... ví dụ vậy thôi!). Số tuổi sai biệt giữa vợ chồng tôi bằng $1/11$ số tuổi của cả hai vợ chồng cộng lại. Đó... chú thử tính tuổi của tụi tôi xem. Cho chú hay là tôi nhiều tuổi hơn nhà tôi đó.

Xuất hành quên coi giờ rồi, bà con! Tưởng đi mừng tuổi kiếm tí tiền lì-xì, ăn mứt uống nước, ai ngờ gặp phải nghiệp chướng. Bò tui bèn cười... giả lả, đánh trống lảng, rồi rút êm!

Nhờ bà con cô bác tính hộ cho. Chỉ cần cho biết số tuổi mỗi người, khỏi cần kèm lời giải.

Chào chờ gửi báo biểu.

Xem từ TH số 207

Câu chuyện càng lúc càng rắc rối, buồn cười. Nhìn dáng bộ khờ sở của ba đứa trẻ, người khách lạ thương hại, chen vào:

— Kề ra, chúng đâu biết hẳn là người lạ? chúng làm thế chỉ vì thương cậu Bích, phải không các cháu?

Yến bật khóc rấm rức vì ông khách thông cảm chúng hơn cha mẹ. Hai đứa lớn gật đầu, đưa mắt nhìn khách, tỏ ý cảm ơn.

— Nghe đây: Phan chạy vòng ra vườn, trèo lên cửa sổ chui vô phòng tắm coi thử ra sao. Cần thận kéo mảnh gương cắt da, nghe con! Chắc chắn là bộ com lê mọc cánh rồi đó, nhưng phải vô mở cửa chớ không lê đứng đây bàn tán hoài, vô ích. Dù sao thì chuyện cũng đã rồi, ba không mắng các con đâu.

Phan riu riu làm theo lời cha không dám nói tiếng nào bên vệ ông cậu già nữa, và hơi vững lòng vì câu cuối của cha.

Trong nhà, mọi người đứng trước phòng tắm, kiên nhẫn chờ kết quả.

Phan lục đục khá lâu rồi hét toáng lên:

— Ba, ba! lại coi nè: bộ com lê còn nguyên, cả sơ mi với quần... Đó! con nói ông ấy không phải kẻ gian mà!

Quá mừng rỡ vì chứng tỏ được là người cậu già lương thiện, Phan quên cả mở cửa cho mọi người.

/ Bên ngoài, hai em nó cũng mừng không kém. Dù biết rõ người chúng đã trò chuyện, ăn uống, đùa giỡn suốt ngày nay không phải là cậu mình, chúng đã gửi rất nhiều tình cảm chân thành cho gã — ngay cả bài thơ tâm huyết — nên chúng rất đau-xót nếu biết hẳn không lương thiện.

CHƯƠNG 8

HƠI thở hổn hển, đầu tóc nước chảy ròng ròng, nút áo chưa gài kịp, Kha cầm đầu chạy biến. Vừa đụng đầu Bụng, hấn quát to:

— Chạy mau! chết giờ đa!

Không hồi nửa lời, Bụng ta ôm bụng chạy theo Kha. Đến góc đường Phước Hải — Hồng Bàng, ngoái lại phía sau thấy không có ai rượt theo nữa. Kha chậm chân lại để gài nút áo và dây nịt, sau đó hai người dò ra nhà Thờ, đến Ngã Sáu rồi đi thẳng xuống biển. Lần này chúng thông thả như đôi bạn dạo mát sau bữa ăn chiều. Không ai bảo ai, họ cùng tiến đến, ngồi lên cái ghế đá nghỉ cho đỡ mệt. Vừa mới hơi lại hồ, Bụng đã hỏi dồn Kha:

— Sao vậy chứ? Kề lại đầu đuôi nghe coi? Sao đầu tóc mày ướt đầm như là mới tắm ra vậy, hử?

— Thì tắm chứ sao! Đã thấy rõ ràng mà còn hỏi.

Kha trả lời trống trợn, không thêm xưng em cũng chẳng kêu Đại ca chi hết.

— Chà! Bảnh dữ! trả lời *Anh Hai* mày kiêu đó hả? Tao đứng ngoài trời canh cho mày tắm hả? Tao làm đầy tớ cho mày chắc? Muốn làm cha tao hả?

Bụng gặng lại, mắt long sòng sọc. Kha cũng không vừa, mai mỉa:

— Canh cho tôi! canh mà người ta vô nhà anh không hay biết gì hết vậy à? Nếu tôi không lanh có phải họ chụp đầu tôi rồi không? Anh ưng tôi vô tù phải không?

— Ủa, người lớn về thiệt sao vậy?

— Bộ tôi nói chơi chắc? Ba người luôn, cho anh hay. Anh canh kiêu gì vậy chứ? Hay là anh muốn bại *thằng này*?

— Tầm bậy! bại mày để làm cái gì? Tao thêm thuốc quế, chạy lại cái quán chỗ góc đường mua vài điếu, ai ngờ đầu... thiệt mà, tao đi có nửa phút chứ mấy.. Họ đi ngã nào mà lẹ quá vậy cả?

Trông nét mặt hăm hăm của Kha, Bụng gài cái đầu sối của mình, cười cười làm lành, nhưng Kha vẫn còn cay cú lắm, bĩu môi:

— Anh muốn biết họ vô ngã nào thì chạy lại nhà hỏi họ là biết liền...

— Thôi mà em! tao đã có sơ xuất chút chút.. mà thôi, bỏ qua đi em!

— Bỏ qua... bỏ qua... hừ! nếu thằng này vô tù thì ai nuôi cơm đây? Nói dễ nghe quá!

— Thì tao đã xin lỗi mày rồi đó, cần nhân hoài — Bụng đòi giọng — Dẫu sao, mình cũng thoát được rồi mà. Nè, em Kha! được bao nhiêu tiền?

— Tiền bạc gì? — Kha cộc lốc hỏi lại.

— Coi! thì hồi trưa mày ra, tao thấy túi quần mày cộm cộm, tao nghĩ là có bộn tiền, mà không đi nữa thì chắc cũng có vài món nho nhỏ chứ? không lẽ hai đứa bỏ công cả ngày trời mà rồi chịu tuột dù sao?

Kha vẫn không mở miệng. Bụng hết kiên nhẫn nổi, la lên:

— Sao? sao mày không nói gì hết vậy? Mày tưởng tao đui không thấy chắc? Hay là mày tính để ăn lẻ một mình? Nói đại ra coi.

Kha như chợt tỉnh:

— Có tiền chứ sao, mà tại anh không hỏi rõ, ai biết đâu mà trả lời. Có tiền thiệt, mà tiền tội nhỏ đưa cho tôi, chứ không phải là tiền tôi ăn cắp.

• Tiền nào không là tiền, cái thằng ngốc này • Bụng nghĩ thầm và đòi giận làm vui, đơn đã:

— Thiệt anh phục lẫn em, em nói làm sao mà tội nó chịu đưa tiền cho em, bay thiệt! số dách thiệt!

Kha liền cải chính:

— Anh lầm rồi: tội nó đưa tiền để tôi đi mua đồ này kia cho tội nó chứ đâu phải đưa cho mình xài?...

Bụng rưng rưng ngồi lặng đi một giây. Kha thản nhiên, nói tiếp:

— Cho lên tôi mua búp bê cho tội nó..

— Thôi, đừng dài dòng, tao hỏi thiệt mày: mày mua búp bê hết bao nhiêu? Con chó hết bao nhiêu? còn lại bao nhiêu? đưa ra đây, chia hai xài cho rồi, mệt lắm, đừng cãi cọ lời thôi.

— Ai nói với anh tôi mua con chó? nghe đây nè: không tốn một xu con, hiền không! Tội nó đưa tôi 2350đ, tôi mua con búp bê 1100đ, đi xe 40đ vị chỉ là 1140đ, còn lại 1210đ cả thảy... Con chó thì tôi bắt ngoài đường...

Ba Bụng làm một con tính nhẩm rất nhanh, gã nói liền:

— Vậy thì anh em mình mỗi đứa được 600đ xài đỡ...

Kha trợn mắt:

— Anh nói gì vậy? tiền đâu mà mỗi đứa 600đ? tiền của con nít mà anh tính biếu tôi ăn lương nữa sao?

— Vậy chớ mày tính làm gì tiền đó? Đề cúng chùa hử?

— Không, không có cúng kiến gì hết. Tôi trả lại tụi nó rồi. Anh không tin thì anh lục túi tôi đi: có đồng nào anh cứ lấy, tôi không thêm nói gian đâu.

Ba Bụng há miệng toan kêu mà không thành tiếng. Gã gần muốn ngã gục xuống ghế đá vì thất vọng. Trời ơi! nghĩa đệ của Ba Bụng đã hành động như là học trò Đức Khổng Tử bên Tàu. Uổng công thu nạp quá đi, trời đất ơi! Hắn không cần lục xét làm chi, ngó bộ mặt Kha là biết rồi, vả lại, túi Kha bây giờ lép xẹp! Tuy vậy, Bụng muốn dò xem ý tứ thằng em kết nghĩa ra sao:

— Tao thiệt lạ lùng, không hiểu mày làm vậy đề làm chi? có lợi lộc gì đâu?

— Anh đừng hỏi...

Bụng cúi lên bất ngờ:

— Tao có quyền hỏi, tao mất nhiều thì giờ vì mày.. mày phải giải thích.

— Kha cười buồn:

— Tôi không có ý nói là anh không có quyền hỏi, tôi muốn nói là anh đừng hỏi vô ích, vì chính tôi, tôi cũng không hiểu tại sao tôi làm vậy, như thể là có ma nhập vào mình tôi, xui khiến vậy, anh Ba à!

Bụng không ngờ chút nào về những lời thành thật của Kha, nhưng cố vớt vát:

— Nhà đó có gì tốt không?

— Thiếu cha gì, anh? Thấy bắt mê. Đồ xưa, đồ bằng bạc, bằng đồng đủ thứ...

Bụng rên rỉ:

— Trời ơi! trời ơi! Thiệt mày hại tao.

Kha thông thả lấy cái lược chải tóc, gặm lại:

— Tôi hại anh hồi nào đâu? Cho anh hay: tôi phải đập cửa kiếng phòng tắm mà nhảy ra, chảy máu tay đây nè. Mà đến nông nỗi này là tại ai, anh nói coi!

— Tại tao chắc?

— Chớ gì nữa! tôi hỏi anh đây: tôi có ưng vô không? không! chính anh một hai bắt tôi vô mà, anh nhớ lại coi? Anh còn trách móc nổi gì?

Ba bụng ghen hòng, không cãi được, dịu giọng:

— Thôi, bỏ qua đi em. Anh em mình đi kiếm cái gì nhậu dỡ, anh còn chút đỉnh tiền đây, không sao. Rồi sẽ tính cách khác, đừng lo.

Hai người khoác tay nhau bước đi, thân mật. Được ba bước Kha bỗng đổi ý:

— Anh Ba ơi! có lẽ chúng ta nên chia tay thì hơn...

— Hả? em nói gì bậy bạ vậy? Sao lại chia tay nhau? sao lại chia tay?

— Tại vì tôi xét thấy không thề... như anh được.

— Ai nói vậy? ở đời không có gì khó hết, ăn thua là mình phải cố gắng, thử...

— Thì thử rồi rồi đó, mà không được, cố gắng vô ích...

— Đừng lo, anh sẽ giúp em... Mày giận dai quá. Tao xin lỗi rồi mà...

— Cảm ơn anh Ba, không được đâu. Tôi biết là không được, anh Ba à!

Kha! mày có được tỉnh táo không? — Ba Bụng nhìn kỹ vào mặt bạn — lo lắng hỏi — tao nghi là mày sợ quá, mất hồn chớ gì?

— Không, tôi rất tỉnh táo, tôi hết sợ rồi, chưa khi nào tôi tỉnh táo như tối nay. Anh Ba ơi! tha lỗi cho tôi! Anh phải hiểu giùm tôi...

— Hiểu cái cóc khô! Thôi đừng giở giọng tiểu thuyết ba xu. Nghe lời tao rồi sau này làm ăn khá, tao sẽ dẫn đi Sài gòn một chuyến cho biết với người ta, trong đó vui lắm. Cái gì tao đã hứa là tao giữ lời. Thế nào tao cũng đưa mày đi Sài gòn. Bộ mày hết ham đi Sài gòn rồi sao? Em Kha?

Bụng tưởng là đem cái mời Sài gòn ra thì Kha sẽ xiêu lòng, nào ngờ Kha phản ứng khác hơn mình tưởng. Giọng buồn rầu, Kha nói:

— Dạ, tôi hết ham đi Sài gòn rồi, anh Ba à!

Ba Bụng xung thiên nộ khí, hét lên:

— Còn lời thề trung thành cho tới chết, mày tính sao? Trung thành vậy đó hả? chưa gì mày đã tính bỏ tao...

Kha cúi đầu yên lặng. Bụng tấn công tiếp:

— Con người ta ở đời chỉ có chữ Tín là đáng trọng. mày quên câu *quân tử nhất ngôn* sao? như vậy thì còn nên người sao được?

Kha năn nỉ:

— Anh Ba! tôi biết là tôi sai lời, không trọn chữ Tín với anh, anh tha lỗi cho tôi. Tôi cũng không muốn làm người quân tử. Thà làm một người thường thường mà... Tôi không bỏ anh đâu, sau này, anh cần gì tôi sẽ giúp anh, mà giúp trong công việc khác kìa... chứ còn... Thật đó, anh Ba! Không được, thà tôi nghèo đói thà tôi... Xin lỗi anh Ba...

Ba Bụng nghe rưng rưng trong lòng. Lần thứ nhất hấn xúc động về những lời lẽ chân thành của đàn em: nhìn kỹ mặt Kha, hấn biết là khó mà lay chuyển nổi ý định của Kha, cái mối Sài gòn, chữ Tín... đều vô hiệu lực. Kha có lý, hấn không có quyền lỗi thêm một kẻ khác xuống bùn như. Mình hấn đủ rồi... Ba Bụng cất giọng buồn bã:

— Em Kha! Em nói phải! anh không ép em đâu. Nghề ăn trộm có tốt lành gì, chẳng qua...

Im bật nửa chừng, Bụng ho khan năm sáu tiếng — hấn có tật hễ xúc động là ho khan.

Kha ái ngại nhìn Bụng, hỏi nho nhỏ:

— Anh Ba! anh không giận em chứ? anh hiểu cho em chứ?

— Qua hiểu em, qua rất phục em!

Hai người chia tay. Ba Bụng đi không muốn nổi. Còn Kha? Kha cũng buồn chút chút. — có cuộc chia tay nào mà không một chút buồn gì? — nhưng chỉ năm phút sau là Kha vui lại ngay. Vì hấn nhớ đến những khuôn mặt sáng ngời xinh đẹp của ba đứa trẻ nhất là nhớ câu chúng nói về hấn lúc chiều: « Cậu không có tướng... như vậy! cậu chỉ có vẻ buồn buồn, cậu dễ thương ».

« Cậu dễ thương » Kha thốt lên nho nhỏ. Phải, từ nay Kha sẽ cố gắng dễ được dễ thương, tuy gã ta không được cái điểm phúc có những đứa cháu dễ thương như vậy.

À ! mà biết chúng đâu ? Có một ngày kia, tu tỉnh làm ăn đang hoàng, gã sẽ mạnh bạo gõ cửa nhà ba đứa — dĩ nhiên lựa lúc cha mẹ chúng vắng nhà — vô thăm và nói : « Ông cậu giũ của các cháu đây ! » cùng với rất nhiều quà dưới nách.

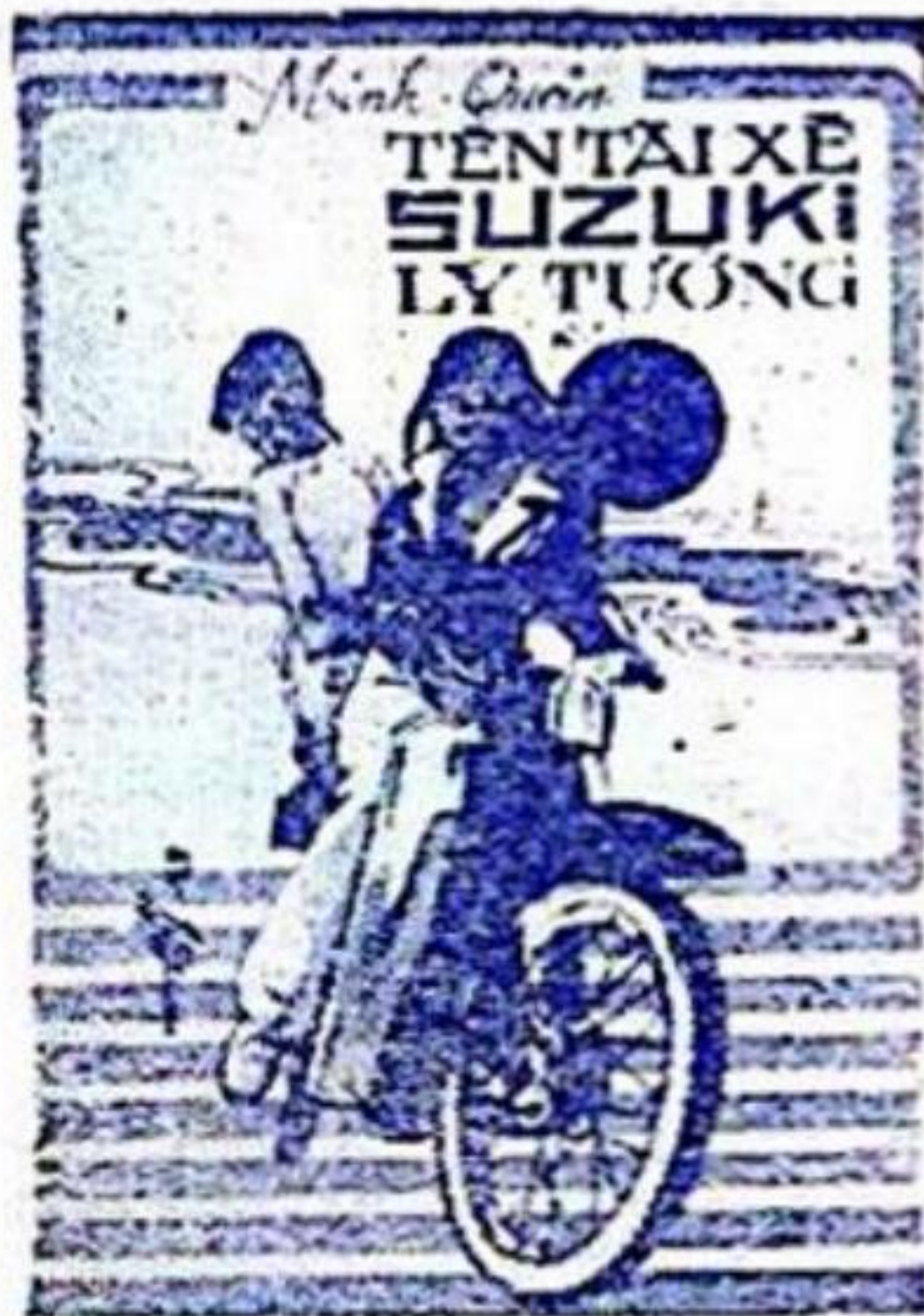
Biết chừng, có một ngày gã dám đối mặt với người lớn cũng nên. Nghĩ đến đây, Kha bất giác cười khan lên, vui vẻ. Gã tự hứa, bằng mọi cách, trở nên người lương thiện, và coi cho được khuôn mặt cậu ruột lũ trẻ thử ra sao.

Kha cất giọng rè rè hát :

— Có một con quỉ dễ thương

Nó mới hôi hươg

(còn 1 kỳ nữa)

ĐẦU XUÂN MỚI

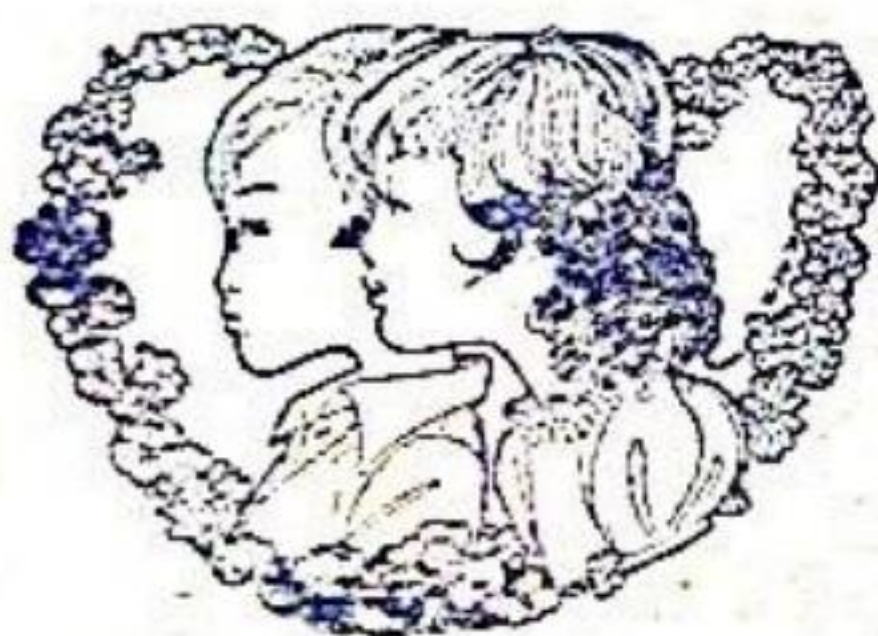
hãy tìm đọc cho được cuốn sách đem lại vui thích và xúc động cho tất cả mọi người trong gia đình :

**TÊN TÀI XẾ
SUZUKI
LÝ TƯỞNG**

của MINH QUÂN

MINH ĐĂNG xuất bản

Khu vườn Hạnh phúc

NGUYỄN THÁI HẢI phụ trách

THƯ ĐẦU NĂM

Các em-mến

Có lẽ không khí vui nhộn của những ngày xuân, giờ đã hết. Các em đã trở lại với công việc thường ngày, với sách đèn, trường lớp. Nhân dịp đầu năm mới, anh có vài điều muốn nói với các em. Đây là những nhắc nhở mà cũng là những giải thích về nội dung Khu Vườn Hạnh Phúc của anh em mình.

1. Trước hết, Khu Vườn Hạnh Phúc không phải chỉ dành riêng cho lứa tuổi thiếu nhi, mà cũng là nơi góp mặt của cả những tâm hồn hướng về lứa tuổi hồn nhiên đó nữa, nói cách khác, KVHP không phân biệt tuổi tác của độc giả, nhưng có nội dung của tuổi thiếu niên.

2. Mục Góp Ý hoàn toàn có tính cách chủ quan và không phải là mục giải đáp các thắc mắc bách khoa. Anh chỉ lấy kinh nghiệm của một người đi trước, góp ý với những tâm sự, những điều khó nghĩ do các em gợi về mà thôi.

3. Sơu Tâm và Ô chữ ngắn, gọn, có chủ đề để các em dễ thu thập kiến thức quanh một vấn đề nào đó.

4. Truyện, thơ do các em sáng tác, được chọn với một tinh thần để đời của một người anh, đọc các sáng tác vụng dại của các em (dĩ nhiên có những em viết rất khá). Nội dung chuyện không đòi hỏi một bố cục vững, nhưng đòi một đôi chút tính chất dễ thương, gây thơ. Anh tuyệt đối không chọn các truyện ma quái, tình yêu mơ mộng.

5. Hoa Hâm Tiếu không phải là trang dạy dỗ, bởi anh không hơn các em bao nhiêu, nên chưa đủ thâm quyền dạy dỗ. Đó là việc của các bậc trưởng thượng (cha mẹ, thầy cô...) Hoa Hâm Tiếu chỉ là ý nghĩ của anh về những vấn đề liên quan tới lứa tuổi các em.

Với những trình bày trên, anh hy vọng các em hiểu rõ hơn về những trang nho nhỏ của anh em mình, để cùng chung sức với anh làm cho Khu Vườn Hạnh Phúc ngày một đặc sắc hơn.

Thân ái.

Anh Nguyễn Thái Hải

MỘT KỂ... VÔ DUYÊN

HỨA THIÊN HƯƠNG

TUI nói tui đó bạn ơi! Quả thật tôi là đồ vô duyên. vô duyên chi lạ. Chuyện ni kể đây làm tôi dị quá chừng chừng, nhưng mà tui vẫn kể ra đây đề đem cái... «kinh nghiệm» quý báu lại cho bạn. Thôi! đề tui kể cho bạn nghe vì hồi nãy tới chừ chắc bạn sốt ruột lắm rồi phải không? — Đây:

— «Một buổi trưa mùa hạ, trong cơn gió dịu dàng làm «lung lay» mấy sợi tóc lòa xòa trước trán (thấy tui vẫn chương chưa!) tui đang thả hồn trong «Thoáng mây bay», thì cái mũi yêu quý của tôi chợt... «tỉnh giấc Nam Kha», bạn có biết chi không? Tui vừa mới khám phá ra trong nhà phăng phất một mùi thơm kỳ lạ, thơm vô cùng, tui mà nói cho bạn biết, chắc bạn cũng... khen tui. Quả thật! Mùi thơm «quyến rũ» đó đã khơi lên bản tính... «mạo hiểm» của tui. Tui mới bèn xỏ xép đi tìm «hắn». Ui! Biết bao là gian lao. Tui phải dòm quanh quất. Chu choa! Thiên hạ mà khám

phá ra có một tên húi cua đang «mạo hiểm» đề lòng «báu vật» thì chắc tui ngã ngựa ra... khóc quá. Mắt tôi hoạt động tích cực, nhưng... «hắn» ở đâu hỉ, nhà bếp cũng không, phòng ăn cũng không, như ri là rãng hè? Tui ngẫm nghĩ, ời, chắc là trong phòng bà chị Hương tui chớ không đâu (chị sát tui đó, hơn tui có một tuổi nên tui cao hơn chỉ một cái đầu) Tui hăng hái bước đến cửa, đứng rồi, tôi nói đúng là đúng mà. Nhứt định là «hắn» ở đây. Mà chừ làm rãng vô hè. Ời hỉ, rứa mà tui quên, tui tự «cốc» tui một cái cho... đáng kiếp Lấy quyền Tuổi Hoa số mới của tui đem cất chớ hông thôi bả làm nhần hết cái hình bìa tuyệt tác của anh Vi thì rãng. Đang hăng một tiếng tôi gõ nhẹ cửa. Không nghe chỉ trả lời, tui đoán là chỉ đang ngủ trưa nên tự tiện đẩy cửa. Chu! Đúng là cái thứ ni mà chín mùi thì không «dú» được ai, mùi thơm của «hắn» mới dịu dàng làm sao, tui «hô hấp» ở

hai ba phút, nghe «phan phái» chi lạ. Tui nói mù mờ quá, phải chưa? Nói thăng ra hỉ?, mùi... mít chín đó. Nghe nước miếng dâng trào chưa? «Hăn» đang ngự trên bàn học của chị M. Hương. Tui «xoa đầu» «hăn» một cách trêu mếu. Mít ni ngon là phải biết, gai tròn mà bóng rì là chín múp rồi chớ không cái vô đầu được nữa. Đề coi, nhà tui có bảy người, trái mít ni coi bộ cũng dường được. Như rì là chắc mỗi người ít nhất cũng được vài chục mút. Ôi! Sung sướng làm sao. Nghĩ đến lúc... xức phan, tự nhiên tôi nghe ngòn ngọt ở lưỡi. Ủa! Mà chiều ni tôi phải học tới bốn tiếng. Thiệt là... đau lòng tui muốn khóc... Ủa, mà không, tôi chỉ thở dài náo ruột bước ra khỏi phòng để sửa soạn đi học với.. một cái lòng tan nát. Tối trường, giờ Toán mà tui ngồi ngơ ngơ. Trái mít hiện rõ ràng trong đầu tui với từng múi mấp tròn màu vàng sậm, chung quanh là xơ. Chu choa! Lột ra bỏ hột, ăn cái «thịt», ngon chi lạ. Phải chi bữa ni mà nghĩ thì đời lên hương biết mấy. Cũng may là thầy không chú ý tui chớ không cũng bị ăn những... hai múi mít to thiệt là to vô số. Chuông reng ra vẽ, lòng tui hân hoan thơ thới. Tưởng tượng câu nói của má tui:

— «Mình! Mít để phần con trong tủ lạnh, vào thay đồ lệ lên mà lấy ra mà ăn đi.»

Nhưng... về nhà, tui mới ngạc nhiên vì chẳng thấy má tui, tui đoán má tui mắc đi mua bánh gâteau để trưa ăn tráng miệng nên phóng lệ lên lầu thay quần áo rồi qua phòng ăn mở tủ lạnh ra. Ủa, răng chẳng có chi hết, à, hay là chưa xẻ. Biết đâu! Tui quay lên phòng ngủ của chị Hương thì... trái mít không cánh đã bay, chỉ có mùi thơm còn phảng phất. Tui lục ráo mà «hăn» cũng tuyệt tích giang hồ. Rì là chắc ở nhà xức hết rồi đây, tự nhiên tui nghe cay ở mắt. Rồi thì... lệ viên mi, và trong lúc hạt châu sắp rơi là chà thì bỗng đâu chị Hương tui tới:

— Ê! Trai tráng chi mà khóc «dị» rứa.

Ời hỉ, con trai chi mà khóc trên rứa, không được, phải hỏi cho ra lẽ chớ. Tui quệt nước mắt, hỏi chi:

— Mít để phần em đâu?

Bà chị M. Hương ngạc nhiên:

— Mít chi rứa hè.

— Mít ở trong phòng chị chớ ở mô.

Chỉ như khám phá ra điều chi mới lạ, vừa nói vừa cười:

— Mà răng na?

Tui tức tối:

— Ở nhà ăn hết rồi phải không?

Bà chị M. Hương ậm ừ.

Tôi cáu quá:

— Ừ! Ăn chi mà chẳng để phần cho em?

Rứa mà chỉ còn chẻ dẫu vào lửa:

— Ai đi khỏi thì rán mà nhịn. Chu choa! Mít ngon dễ sợ Minh nợ. Cái múi mạp bằng cò tay — vàng rộm. Cái xơ cũng ngon nữa đó. Răng mi không ở nhà ăn hì? Tui tao ăn ngon quá trời.

Tui quay đi chỗ khác nuốt nước miếng. Vừa tiếc vừa tức, tui bỏ lên lầu nằm xáo mùng mền lung tung xèng. Vừa lúc đó tui nghe má tui sai rót nước dưới nhà, tui hậm hực, đáng hậm hực phải không bạn? không « được » ăn mà còn bị sai lên sai xuống thiệt đau lòng. Tui gắng tươi tỉnh (rót cho má) bưng nước lên cho má nhưng không dấu được cặp mắt... kinh nghiệm của má tui:

— Răng cái mặt bầm hừ đó Minh?

Tự nhiên tui yếu xiu như lớp xe bị xì, tui ảm ức hỏi má:

— Mít xẻ răng không đề phần còn má?

Má tui ngạc nhiên:

— Ủa, trái mít mô rứa?

Tui được dịp:

— Trái thiệt bự trong phòng chị Hương đó má.

Nào ngờ, má tui nổi giận:

— Cái chi, mít nó xẻ hỏi mô.

— Dạ con không biết, con mới đi học về.

Tức thì có chị Hương; thấy tui đang phân trần với má tự nhiên chỉ ôm bụng cười, tui không hiểu

(xem tiếp trang 47)

CÔ GIÁO

tay cô dính đầy bụi phấn
áo cô hồng tở cuộc đời
cô khuyên « không nên thù hận
các em bé nhỏ thương ơi! »

nghề cô như là nghiệp dĩ
cô thương ghê lắm trẻ thơ
đôi mắt sáng ngời bao ý
cô giáo một lần mộng mơ...

mai sau các em khôn lớn
những cánh chim non rời trường
một lần về thăm chốn cũ
hẳn là ánh mắt nhớ thương

các em đi tìm cô giáo
môi cười nhắc lại ngày xưa
lúc ấy mắt cô mờ lệ
mừng cho trái nỡ đúng mùa

và thầy và trò không nói
nhìn nhau lệ đầm bờ mi
những câu chào mừng han hỏi
giờ đây còn có nghĩa gì...

cô giáo say sưa giảng bài
lòng thầm nghĩ đến một mai
cô khẽ mỉm cười vui sướng
với những học trò thơ ngây

IRẦN THỊ NGUYỆT MAI

NGOI TRƯỜNG

Hung hăng màu ngói đỏ
Sau dãy thông dài cao
Trường em xinh rực rỡ
Dưới nắng hồng xôn xao.

ĐINH THỊ BÌNH YÊN

— Đà Lạt —

— NL (Bình Dương). Em học chiều, sáng thức dậy khoảng 6g 30 lo quét dọn nhà cửa rồi ăn sáng, học bài đến khoảng 10, 11 giờ. Trong lúc đó, mẹ em làm cơm trưa. Vì thế em thường bị mẹ giận luôn vì mẹ bảo em không lo việc bếp núc. Em biết mẹ em không khó nhưng mẹ giận khiến em buồn mà khóc hoài. Anh ơi, ba em đã mất mà mẹ em lại bỏ rơi em...

— Mẹ em thương em lắm đó chứ. Anh đồng ý với quan niệm của mẹ em. Còn gái dù học hành giỏi giang cách mấy mà không biết đến việc bếp núc cũng là quá tệ. Anh thấy em có thể thu xếp thì giờ được mà. Nếu buổi tối, em đi ngủ sớm, một chút để sáng dậy khoảng 5g 30 mà học bài thì có thể khoảng 8, 9 giờ, em đã học hành xong có thể phụ giúp mẹ em làm cơm trưa được. Lại nữa học vào buổi sáng sớm thường đem kết quả tốt hơn học trong ngày. 5g 30 không phải là quá sớm đâu em ạ. Anh có lắm khi, thức dậy học bài từ 4 giờ sáng. Việc gì lúc đầu cũng khó, nhưng mãi rồi cũng thành thói quen. Cố gắng thu xếp thì giờ đừng để mẹ giận nữa nghe em.

— NGUYỄN THỊ HƯƠNG (Nha Trang): Tôi đã lớn tuổi mà quá lùn, cha mẹ đã mất, các anh chị lại đã thành gia thất cả. Tôi cảm thấy cô đơn vì mình không làm được gì cả. Nhiều khi, tôi muốn tự tử. Rất mong nhận được ý kiến của anh.

— Thưa chị, xin phép được xưng hô với chị như thế vì theo số tuổi chị viết trong thư, tôi còn kém chị đến 2 năm. Trường hợp của chị không quá bi đát đến nỗi chị phải có ý định tự tử đâu chị ạ. Tôi biết có một sinh viên trường Dược phải ngồi xe lăn đi đến trường học. Thưa chị, cái gì để một phế nhân hăng say học tập nếu không là hy vọng và nhìn đẹp về đời. Tôi vẫn thường quan niệm hạnh phúc ở cạnh ta, ở những gì ta có nếu ta bằng lòng với hiện tại. Xin góp với chị chữ ng đó ý mọn và cầu chúc chị tìm được một việc làm thích hợp để yêu đời hơn. Kính.

NGUYỄN THÁI HẢI

● NHẮN TIN :

Trong dịp Tết Nguyên Đán vừa qua, anh đã nhận được khá nhiều bài vở của các em gửi về đóng góp. Dù đã nhắn tin trước, vẫn có một số bài gửi về trễ, sau khi anh đã chọn xong bài vở cho số Xuân nên đành phải gác lại. Đừng giận anh nghe, các em.

NGUYỄN THÁI HẢI

sưu tầm

NƯỚC NHẬT

trong Thế-chiến thứ II

— Ngày 6-8-1945 vào lúc 13g 45ph quả bom nguyên tử thứ nhất nổ tại thành phố HIROSHIMA.

— Ngày 9-8-1945 vào lúc 11g 02ph quả bom nguyên tử thứ hai nổ trên hải cảng NAGASAKI.

— Trưa ngày 15-8-45 một ngày đen tối nhất nước Nhật, trên đài truyền thanh sau bài quốc ca « Kimigayo » ngượng nghịu chấm dứt, Nhật Hoàng HIROHITO tuyên bố « đầu hàng ». Đó là lần đầu tiên trong lịch sử, Nhật Hoàng nói chuyện với toàn dân. Nhiều người khóc, cả những em bé cũng khóc.

— Vào lúc 15g cùng ngày 15-8-45 trên làn sóng điện có tin: Đại tướng Anami Bộ trưởng chiến tranh đã mổ bụng tự tử. Nhiều chiếc phi cơ đâm đầu xuống biển. Nhiều vô quan quay mặt hướng về hoàng cung, quỳ xuống rồi dùng gươm hay súng đề hủy mình. Một số sĩ quan mổ bụng. Nhiều vùng, những thanh niên của các hội, đảng quốc gia thuần túy tổ chức những cuộc tự tử tập thể hàng chục người một lúc.

— Theo tài liệu 2 quyển « Geschichte des Zweiten Weltkriegs » của Ploetz, sử gia Đức, và « Bilanz des Zweiten

Weltkriegs » của Bác sĩ Helmut Arntz, bản thống kê chính thức về sự tổn thất nhân mạng thì Nhật đứng thứ 3 — sau Nga, Đức.

NGA : — 13 600.000 binh sĩ.
— 7.000 000 thường dân.
ĐỨC — 4.250.000 binh sĩ.
— 2 250.000 thường dân.
NHẬT — 1 500.000 binh sĩ.
— 300.000 thường dân.

TRƯƠNG ĐÌNH QUI ghi

Hãy làm đúng các hàng ngang rồi nhìn vào khung tô đậm hàng dọc, các em sẽ thấy chủ đề của ô chữ này.

A	I	V	Ư	Ồ	N	G	1
T	R	I	Ê	U	Đ	A	2
	L	Ê	H	O	A	N	3
L	E	T	A	C			4
N	O	S	V	A	I		5
L	E	U	Y	M	U	C	6

- 1— Nhà vua bị Lữ Gia giết.
- 2— Tên thật của Triệu Vũ Vương.
- 3— Thập Đạo tướng quân của nhà Đinh.
- 4— Văn quan của Trần Kiện đã hàng giặc: Nguyên và là tác giả của bộ An Nam Chí Lược.
- 5— Quê hương của Bắc Bình Vương (viết ngược).
- 6— Nhà vua bị gọi là Quỷ Vương.

— CÁT NHU, (SG): Hãy nói với Chương Đài rằng cái mà mình hiện có chính là hạnh phúc, người ta khổ sở chỉ vì đòi hỏi quá nhiều đó thôi. Tuy nhiên, như thế không phải là thụ động trước mọi nghịch cảnh. Phải cố gắng tranh đấu nhưng vẫn vừa lòng với những gì mình tranh đấu được. Thân.

— THIÊN BẤT HỮ, (ĐN): Trời đen nhưng đất sáng thì có lẽ anh là trời đen mất em à. Ác lắm nghe, anh dốt quá lắm, chịu thua chẳng dám

☐ VÀ ĐẾN THẬT: em xem Góp Ý một số trước, chắc đã tìm được vấn đề tương tự. Hy vọng em hài lòng.

— NGUYỄN THỊ THU (ĐL): Đón nhận Thu vào KVHP rồi đó. Ai cười cứ bảo anh. Đang đọc sáng tác đầu tay của em. Thân.

— LD: Cứ nhận quà và gửi tặng bạn một món quà tương tự vào dịp thuận tiện. Làm vậy là một nghi thức tôn giáo mà thôi.

— TRẦN CƯ (ĐN): 11 tuổi là tuổi đẹp nhất để vào KVHP rồi đó em. Thư viết dễ thương lắm, sao không viết bài về cho anh? Mến.

— H. NGÂU: Máy bài trước dễ thương hơn bài Là Xuân mới gửi. Giao văn lạ lắm, nhưng đành phải gác lại. Sao không thấy thư mà chỉ thấy bài? Bật mí sơ sơ xem H Ngẫu là ai nhé. Anh mong tin.

— KIM HÀ (ĐL): Muốn có Tuổi Hoa đóng hộ, em gửi phí tồn (theo giá biểu ở bìa sau) thêm 100 đồng cước phí bảo đảm về chủ Quản Lý, Tòa soạn sẽ gửi bảo đảm báo đến địa chỉ của em. Mến.

BÀI NHẬN ĐƯỢC:

Trần Đức — Nguyễn thị Hoài Băng —
Thoại Anh — Mai Loan — Phí Ích Trục —
Nguyễn Vy — Y Phương — Ty Mơ —
Nguyễn Sao Bền — Nguyễn Thiên Lý —
Huyết Phương — Ái Diên Thủy Trang —
H. Ngẫu — Trần Thị Nguyệt Mai — Ngọc
Thị — Nhữ Vy — Hoa Lục Bình — Phạm
Du Du — Bạch Hải Đường — Đỗ Long —
Trần thị Đức Minh — Hồng Lạn —
Thương Huyền — Võ Thị Hà Chi — Hoài
Nguyễn — Phạm Văn Hoàng — Linh Duy —
Hứa Thiên Hương — Bích Liên.

MỘT KẺ .. VÔ DUYÊN

(tiếp trang 44)

cái... tại 'nằm theo', thì chị Hường mới trình bày cho má tui am tường:

— Dạ! Mít nớ đâu có ai dám xẻ, má hiền con đem kính cho ông hiệu trưởng trường con út, con đem ngay từ trưa. Thăng Minh hẳn tưởng ăn đó má.

Rồi quay sang tui:

— Ê! Cái đồ vô duyên chưa tề, mít người ta đem biếu mà ham lắm. Qua bên nhà thầy Quảng ăn kìa. Ờ! Vô duyên chưa.

Rứa là tui mới vỡ lẽ ra tui là đồ vô duyên. Vô duyên quá. Đại vô duyên bạn hỉ? Thôi, tôi xấu hổ lắm rồi, còn nói chi được nữa. Rõ ràng... ☐

bạn đọc và tuổi hoa

— BBT thành thực cảm ơn quý Huynh trưởng, các Đoàn, Nhóm, thân hữu xa gần, quý Bạn đọc và các em trong GDTH đã có nhã ý gửi thư và thiệp chúc Tết BBT trong dịp Tết Nguyên Đán vừa qua.

Vì hoàn cảnh không cho phép gửi thiệp đến riêng từng người, BBT xin được mượn trang báo này, chân thành gửi đến quý vị, quý bạn lời cầu chúc an lành, hạnh phúc, và thành công trong năm mới.

HÀ TINH

và BAN BIÊN TẬP TUỔI HOA

LY HA, Đà Lạt. Lâu không thấy thư? Hy vọng cháu đã tìm được an vui cho tâm hồn. Mong tin cháu. Trương...

NGUYỄN HỒNG HOANG, Đà Lạt. Anh vui vẻ nhận, nếu chỉ đề...cú đầu và nét roi thôi. Cố gắng vui và hòa mình vào sinh hoạt chung với mọi người. Em kể tới nhiều bạn dễ thương và lí lắc, sao cứ than buồn và cô đơn? Đọc Tim Hồng của chị Mt. Hoa em sẽ tìm thấy vài kỷ niệm Pleiku của em.

AI VY, Phố Cát. Cháu an tâm, vì Tòa soạn sẽ chọn và xếp vào mục thích hợp. Người ở trong ngoặc là...chú. Cảm ơn lời chúc đẹp của Vy.

DAN TRƯỜNG, Tây Ninh. Chú gửi kèm theo số báo này Phiếu Mua Báo dài hạn đề cháu ghi mua. Nhớ viết tên và địa chỉ rõ ràng của cháu, và theo đúng lời chỉ dẫn trong phiếu. Cô Hồng có gì thêm cho TH. không?

TỪ LY, Tây Ninh. Trả lời trả, nhưng chú tin TL vẫn ăn tết con cộp « ngon » như bao giờ? Máy truyện ngắn và hai thư chú đều nhận đủ. Truyện khá, nhưng cần đề ý hơn đến bố cục. Hai truyện NL, THPT (về giáng sinh) và MM cháu chịu khó viết lại, bỏ bớt chi tiết rườm rà sẽ dùng được. Cháu có khiếu về văn vui hơn thì phải? Giờ chú trả lời từng điểm: 1) — Chương trên 100 và không quá 200 trang giấy học trò.

Thời gian chờ đợi khoảng 2 đến 3 tháng; nhưng biện cố rất nhiều khó khăn (KD giấy hiếm, mãi lực sút giảm) nên không thể nói chắc trước khi xem và đem đi KD. 2)— Đó là ý của toàn ban biên tập muốn thu hẹp mục đó lại. 3)— Liên quan chữ. Hình ảnh của câu trên (nước chảy qua đèo) gợi ý và thúc đẩy chủ từ câu dưới hành động vội vã, vì tuổi Xuân cũng sẽ qua mau... Tất nhiên đây là một câu mỉa mai, đặc biệt là hai chữ cuối. 3)— Cù lao chín chữ:

Núi cao biển rộng mệnh mỏng

Cù lao chín chữ ghi lòng con ơi.

Cù lao: Công trình khó nhọc của cha mẹ nuôi con (VNTĐ của Hội KTTĐ). Chín chữ: 9 việc làm của cha mẹ đối với con mà con phải nhớ ơn luôn: 1— Sinh (đẻ) 2— Cúc (nuôi). 3— Vũ (vuốt vò). 4— Súc (cho bú). 5— Trưởng (lớn) 6— Dục (dạy dỗ). 7— Cố (chăm nom). 8— Phục (theo tính dạy). 9— Phúc (giữ gìn). Thỏa mãn chưa? Chúc cháu lúc nào cũng... hớ 10 cái răng!

NHÂN TIN BIÊN HÒA

Đề giúp đỡ một phần nhỏ các em học sinh ở Biên Hòa ham học hỏi nhưng thiếu phương tiện, anh Nguyễn Thái Hải sẽ cho các em mượn đọc hoặc ghi chép tài liệu trong các sách của tủ sách riêng. Điều kiện: là học sinh từ lớp 9 trở lên. Xin đến khi tên vào mỗi sáng chúa nhật từ 9g đến 11g tại địa chỉ: số 45, Quốc lộ 1, khu Phúc Hải, Biên Hòa (Đem theo thẻ học sinh và một tấm ảnh).

Ham đọc, Hiếu học và yêu sách đẹp, bạn thường dẫn đo hàng giờ trước các giá sách mới chọn được một cuốn truyện xem được...

Nhưng dưới dấu hiệu này bạn có thể «bốc» bất cứ cuốn nào, đề đọc... Và bạn hài lòng, dĩ nhiên!

PHÁT HÀNH TRONG THÁNG 2-74

☐ **CHẮP CÁNH**

Truyện Hoa Tím của LÝ THỤY Ý

☐ **NGƯỜI KHẮC BIA MỘ**

Truyện Hoa Tím của NGUYỄN THỊ MỸ THANH

☐ **ÔNG ĐỒ LÀNG NHỊ KHÊ**

Truyện dã sử của CHÂN PHƯƠNG

☐ **NHÂN CHỨNG CUỐI CÙNG**

Truyện hoa đỏ của THANH CHÁU

Giải Đáp :

TÊN CƯỚP TRONG ĐÊM

(truyện trình thám đang trong TH. 216)

Hẳn bạn sẽ không ngờ khi Bạch Liên bảo thủ phạm chính là... cô bé DUY HÀ, một nhân vật phụ trong truyện. Đây là lập luận của Bạch Liên :

— Khi trả lời một câu hỏi, Duy Hà cho biết cô ở trong Công viên Tao Đàn đến 8g 30 tối mới về. Sự thật 7 giờ tối Công viên đã đóng cửa !

— Học cùng thầy, Ông anh lại giỏi nhất trường, dĩ nhiên Duy Hà phải khá nhu đạo.

— Với mái tóc ngắn và bộ y phục kiểu đàn ông khoác thêm cái áo mưa rộng... trong đêm tối cô ta cũng có vẻ ‘ nam nhi chi chí ’ lắm chứ, phải không các bạn ?

Kỳ này chỉ có 4 bạn tìm ra đúng thủ phạm. Bạch Liên chọn thêm 4 bạn có lập luận khá vững đề tặng lô an ủi. 8 bạn có tên sau sẽ nhận được báo biểu số 219 :

BIỂN NGỌT (TĐ) — ĐỖ DUY TIẾN (A1 C.T.) — NGUYỄN ĐỨC TUẤN (TMG) — LÊ QUỲNH LÂM (HTT) — NGUYỄN THỊ THANH (TMG) — PHAN ÁI LIÊN (ĐN) — LÊ PHƯỚC THẮNG (LT) — P. T. AN HÒA (VDN).

Bạch Liên mong gặp lại các bạn vào một dịp khác.

CALCI

B.12

THỜI KỲ THAI NGHÉN, CHO CON BÚ
CHẬM LỚN, XƯƠNG THIẾU CHẤT VỎ
THIẾU MÁU, ÔM YẾU
KÉM ĂN, SÂU RĂNG

Bán tại các nhà thuốc Tây
NGUYỄN - CHÍ DƯỢC - CUỘC
2 TỰ - ĐỨC SAIGON

Tổng phát hành

TUỔI HOA

BẢN NGUYỆT SAN XUẤT BẢN NGÀY 1 VÀ 15 MỖI THÁNG

GIÁ MỖI : mỗi số 80 đồng.

Báo dài hạn : một năm 24 số 2.000đ. Sáu tháng 12 số 1.000đ.

Bưu phiếu, Chi phiếu xin đề tên Quản Lý : VÕ VĂN HỮU

Tòa Soạn Tuổi Hoa, 38, Kỳ-Đồng Sai-Gòn 3.

● Mua báo dài hạn xin vui lòng trả tiền trước. Nếu đổi địa chỉ xin cho biết cả địa chỉ cũ.

□ VÊ CỨU TRỢ.

Như đã loan trên số Giáng Sinh, buổi vẽ chân dung đề gây quỹ cứu trợ đồng bào miền Trung đã được Tuổi Hoa tổ chức sáng ngày 23-12-73 tại Tòa Soạn. Số bạn đọc ghi tên trước là 12 người, nhưng chỉ có 8 « người mẫu » hiện diện. Tuy vậy họa sĩ Vi Vi của TH. đã phải bỏ luôn bữa cơm trưa mới hoàn tất được bức chân dung màu nước cuối cùng vào hồi 14g 30. Sau đây là danh sách các « người mẫu » và số tiền ủng hộ : Anh Ng. V. The và 1 người bạn (2 bức) 1500 đ. Cô L.K. Huệ 700 đ. Em N.T. Tý 500 đ. Em P.M. Hạnh 500 đ. Em N.T.T. Hương 700 đ. Em N.T. Thi 500 đ, Em Lan 500 đ. và một độc giả ở đường Gia Long Gò Vấp góp vào quỹ 500 đ (không vẽ). Tổng cộng thu được 5.400 đ.

Ngày 19.1.74 Tòa Soạn đã chuyển số tiền nhỏ 5.500 đ đến nhật báo Chính Luận đề nhờ nơi đây tùy nghi chuyển lại cho đồng bào nạn nhân miền Trung. (Đề cứu Lũt Chính Luận ngày 20-21.1.74)

Tuổi Hoa xin chân thành cảm ơn tất cả các bạn và các em đã bằng hái hường ứng công cuộc cứu trợ trên đây.

□ TUỔI HOA VỪA NHẬN ĐƯỢC.

● Giai Phẩm XUÂN THA HƯƠNG của Hội Sĩ Hữu Quảng Trị. Anh Tạ Nghi Lễ gửi tặng

● Đặc San LIÊN THI VAN ĐOÀN, BÚT NHÓM VĂN NGHỆ TRẺ, do Ban Điều Hành gửi tặng

● Số cuối Đông TVĐ THOÁNG HƯƠNG (tuyển tập Thơ). Anh Đoàn trưởng gửi tặng.

● XUÂN QUÊ HƯƠNG, tuyển tập Thơ văn. Nhóm văn nghệ HOA MỚI thực hiện và gửi tặng

Riêng Liên TVĐ)BN VĂN NGHỆ TRẺ đã tổ chức buổi lễ ra mắt đặc san đầu tiên của mình khá long trọng tại Căn Lạc Bộ Phấn Thông Vàng vào chiều 28 tết, với sự tham dự của khoảng trên 100 bạn trẻ đại diện các đoàn nhóm. Ở thủ đô.

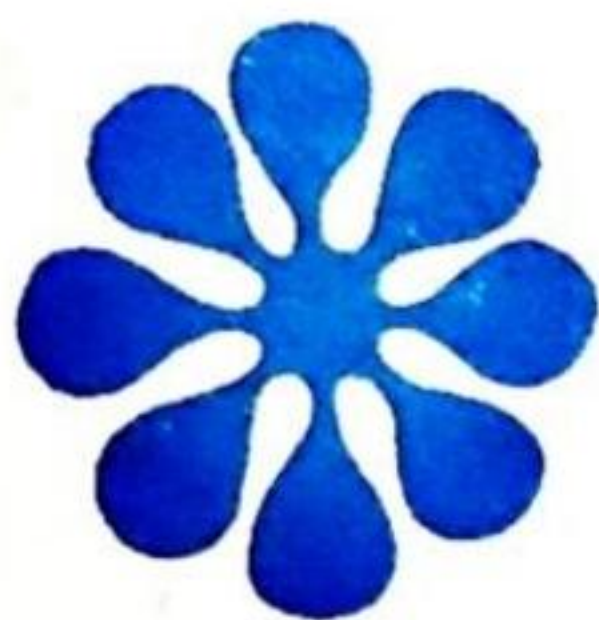
Tuổi Hoa thành thực cảm ơn và ân cần giới thiệu các giai phẩm, đặc san trên với bạn đọc.

Giấy phép số 5867 CDV TT BC1 ngày 9-1-62

In tại nhà in riêng của Tuổi Hoa

Giá : 80đ.

<http://tieulun.hopto.org>

TUỔI HOA ĐÓNG BỘ

Hành trang của Tuổi Học Trò

BẠN MUỐN :

- *Một món quà xứng đáng.*
- *Một lẵng phẩm thanh nhũ, lịch sự.*

HÃY TẶNG MỘT BỘ TUỔI HOA

Có bán tại các nhà sách lớn ở các tỉnh. Riêng tại Sài Gòn :
Khai-Trí, Liên-Châu, Tự-Lực, Nguyễn-Trung, Thanh-Tuân, Đa-Minh, Thánh-Gia, Caritas, Xây-Dựng, Việt-Trí, Sinh tiếp vụ Thủ-Đô và **Nhà sách Nguyễn-Bá-Tòng.**

Sau đây là giá biểu mới :

Bộ 17 (từ số 160 tới số 169) 400 đồng
Bộ 18 (từ số 170 tới số 179) 500 đồng
Bộ 19 (từ số 180 tới số 189) 500 đồng
Bộ 20 (từ số 190 tới số 199) 550 đồng
Bộ 21 (từ số 200 tới số 209) 600 đồng

Mua tại tòa soạn có bớt đặc biệt, ở xa gửi thêm cước
phi bảo đảm 100 đồng cho mỗi Bộ

Xin liên lạc với Ty Quản-Lý, Tòa Soạn Tuổi Hoa

38, Kỳ-Đông SAIGON 3